

D. Gh. Ion
ANUL XXII (Serie nouă)
Trimestrul II - 2008 Nr. 56

Plaiuri Săcelene

REVISTĂ EDITATĂ DE ASOCIAȚIA CULTURAL-SPORTIVĂ "IZVORUL" - SÄCELE,
ÎNFIINȚATĂ ÎN ANUL 1922 ȘI ÎNREGISTRATĂ LA JUDECĂTORIA BRAȘOV,
SUB NR. 15553, DIN 8.03.1994, cont nr. 4072996060012 B.R.D. FILIALA SÄCELE

V R E M

să răscolim trecutul celor ce-au cutreerat pământul românesc
să infățișem prezentul văduvit de măreția trecutului
să despiciam drum nou prin vremuri Să celelor de mâine și
să contribuim cu toată puterea noastră de muncă tinerească
la ridicarea acestor plaiuri mocănești

VICTOR TUDORAN
Plaiuri Săcelene, 1934

PĂRINTELE RADU POPEEA, FOST TRIBUN PE TÂRNAVE ÎN REVOLUȚIA DE LA 1848.
A PREOTIT LA BISERICA SF. ADORMIRI DIN SATULUNG ÎNTRE 1850 ȘI 1900.

Plaiuri Săcelene

APARE TRIMESTRIAL

MEMENTO

“După ce o veți citi, păstrați revista în casa voastră. Oricând o veți găsi, vă va face plăcere, fiindcă vă reamintește oameni și locuri scumpe vouă și părinților voștri.”

Cuprins

Memoriam

SĂCELENII ÎN REVOLUȚIA DE LA 1848.....	3
160 DE ANI DE LA REVOLUȚIA ROMÂNIILOR DIN 1848	
IDEEA UNITĂȚII ȘI LIBERTĂȚII NAȚIONALE.....	4
PĂRINTELE DANIIL PURCĂROIU.....	6
REFLECȚII PE MARGINEA UNOR FOTOGRAFII.....	9
SĂ NU UITĂM.....	13
MARIA, REGINA ROMÂNIEI - 70 DE ANI DE LA TRECEREA ÎN ETERNITATE.....	15
AU TRECUT TREI ANI.....	16
PĂRINTELE DANIIL PURCĂROIU ÎN LUMINA AMINTIRILOR.....	17
EVOLUȚIA ASISTENȚEI MEDICALE ÎN SÄCELE.....	18

Cultura

POEZII.....	19
ÎN ATENȚIA CITITORILOR NOȘTRI.....	19
PAGINI NOI DESPRE ACTIVITATEA POETULUI OCTAVIAN GOGA.....	20
<<IDENTITATE>> de George Echim.....	21
TALENTE SÄCELENE.....	22

Opinii

TEZELE UNICE ALE PARTIDULUI.....	23
----------------------------------	----

Actualitatea

UN COMERȚ PENTRU VIITOR: COMERȚUL ELECTRONIC.....	25
ALEGERI LOCALE 2008.....	26

1848 – 2008

SĂCELENII ÎN REVOLUȚIA DE LA 1848

“La 1848, o mulțime de notabili din Săcelele noastre, al căror nume este amintit în <Memorialul lui Șaguna> de episcopul Nicolae Popea, au alergat la Adunarea Națională de pe Câmpul Libertății de la Blaj, unde, mulți dintre ei, fiind oameni știitori de carte, căci Satulungul nostru avea școală înainte de 1700, cu prestanță, chipeși, deștepti și reprezentativi, au fost aleși de acea istorică adunare de popor în cele două delegații trimise de Români la împăratul și la dieta Ardealului din Cluj, pentru a protesta contra unirei forțate de Unguri a Transilvaniei. Tot atunci, mai mulți tineri săceleni, studenți, universitari, însuflareți de cea mai adâncă dragoste de neam și de pământul în care se odihnea cenușa moșilor și strămoșilor noștri, au luptat vitejește, ca tribuni, în armata revoluționară a lui Avram Iancu și Axinte Severu pentru libertatea națională a neamului nostru... Ei se chemau Neagoe (mai târziu, după ce s-a călugărit, Nicolae) Popea, mâna dreaptă a mitropolitului Șaguna,... fratele său Radu Popa, preotul nostru distins din Satulung, care făcuse și studii juridice,... apoi Constantin Secăreanu, Nicolae Găitan, juristul binecunoscut, Vlad Perlea, care făcuse medicina la Viena și Oprea Moroianu”. [George Moroianu, “Tribuni de origine din Săcele în Revoluția din 1848”]

Nicolae Popaea a fost în 1848 tribun al Branului, de acest tribunat ținând : întreg Branul, apoi Zărneștiul, Râșnovul, Poiana Mărului, Vulcanul, Tohanul Vechi, Tohanul Nou, Cristianul, Ghimbavul, Codlea și Tânțarul.

“În afară de cei amintiți au mai fost și Butanche sau Butanti din Turcheș la adunarea de la Blaj și în deputație la Cluj, iar din delegație condusă de Șaguna la Viena a făcut parte și notabilul Oprea Cirea sau Tărcă din Cernatul Săcelor, care cunoscuse pe împărații Francisc al II-lea și pe Ferdinand al V-lea, care i-au acordat lui Oprea Cirea privilegiul, foarte rar acordat, de a-și crește copiii la Theresianum-ul din Viena, instituind

în acest scop, pentru familia lui Oprea Cirea o a cincea bursă pe lângă cele patru care existau deja pentru diferite familii nobile din Ardeal.” [George Moroianu, “Pe marginea unei aniversări” – “Observatorul social-economic”, Cluj, nr. 1-1936]

O altă sursă, prof. Nicolae A. Mureșanu, într-un articol publicat în revista “Plaiuri Săcelene”, nr. 16/1998, menționează că la Marea Adunare de la Blaj, din 3/15 mai 1848, au participat și săcelenii Constantin Secăreanu, Alexe Verzea, Oprea Cirea, Neagoe Popaea, Radu Moroianu, preotul Sava Popovici și profesorul Ioan Odor. Constantin Secăreanu a fost numit vicepreședinte la Prefectura Militară din Țara Bârsei și a înființat la Săcele un tribunal cu instrucțiuni speciale, clare și ferme pentru apărarea drepturilor nației române.

Au fost zile și luni grele pentru săceleni, aflați între trupele maghiare și cele imperiale. Merită reprobusă mărturia luată de “Gazeta de Transilvania”, în 1936, din amintirile lui Neagoe Gologan (70 de ani), despre acele zile : ”când a venit revoluția [trupele secuiești, n.n.]... oamenii au ieșit cu steaguri albe de pace și le-au lovit steagurile din mâna la gheții mocani și-au început a-i îmblăta cu ele. A mai omorât pe câte unul. Apoi s-a băgat în sat și a început a lua maiuri și sparge ușile. și oamenii a fugit toți din sat care cum a scăpat peste Ighiș, peste Tăitura, până păduri. Până curtea lui Ilie ăl bătrân era numai burduși de brânză și cașcavaluri tăiate cu

Nicolae Popaea, tribun al Branului în 1848

langea, putini de lapte sparte și butoae deșarte. Atunci a omorât pe moș Vlad Gologan, pe Voiculeț și pe alții. La Golea ăl bătrân a dat foc și i-a topit bandoroi cu seu din chimniță și chimnița avea uluce și seu a curs pe uluce și în vale și brânză și unt și cea mai avut a jefuit tot.”

La fel de interesantă și plină de inedit este și mărturia lui Vasile Moldovan, din Baciu, făcută la 14.oct.1849 și reprobusă în revista “Viața Săceleana”, nr. 1-2/1931 - “Dela leat 1848, decembrie 1, au venit

continuare

ungurii într-o sămbătă să tăe pe săceleni și săcelenii au fugit de s-au închis în cetatea Brașovului și negăsindu-i ungurii pe români să-i tăe, s-au apucat de au jefuit casele mai la toți și la bogat și la sărac, ba încă la cei cu case de peatră, de mână că n-au putut izbândi după jafu lor, au băgat lemne în case de peatră și le-au dat foc de s-au stins până la pământ... Apoi la o vreme au venit muscalii la Brașov și au sezut 7 săptămâni și au făcut loagăre la Prejmer... La Martie 5 zile, ne-am pomenit că vine oastea împăratului nostru în sat... Martie 9 zile au fost sfintii 40 mucenici și tot ifor mare până dimineață și atunci au rămas săcelenii săraci, că ungurii le-a loat cai cu căruțe cu tot și ce-au fost în căruțe, mai pe scurt au rămas numai cu sufletele. Și eu am rămas acasă și-am fost dascăl la biserică de la Decembrie până la Septembrie până au venit preoții de Țara românească."

Din cele de mai sus vedem clar că vâlvătările revoluției au cuprins și satele săcelene. Între 19-24 dec. 1848, au avut loc repetitive ciocniri între gărzile românesti și cele ungurești, care își aveau sediul la Purcăreni, de unde atacau gospodăriile românesti din

Săcele. Spre sfârșitul lui decembrie, 150 de călăreți din Săcele și 100 din armata imperială au atacat, sub comanda lui C. Secăreanu, gărzile secuiești. Lupta s-a dat la Satulung și secuii au fost înfrânti. [Ștefan Casapu]

În întreaga campanie din luna decembrie 1848 s-au dat lupte repetitive în care s-au distins și săcelenii Alexe Ciuta, Nică Dobronel, I Radion, Octavie Verzea, Nică și Alex. Comşa, Petru Măcelar, George și Alexe Roșculeț. Luptele din octombrie-decembrie 1848 încețează prin înțelegerea de la începutul lunii ianuarie 1849 de la Alpatac, pe baza căreia secuii au acceptat să depună armele și să presteze jurământul de credință față de împărat.

Revoluția românilor transilvăneni de la 1848 a fost înfrântă, dar lupta la care și-au adus contribuția și săcelenii a izbândit până la urmă, primindu-și cununa împlinirii la 1 Decembrie 1918.

Redacția "Plaiuri Săcelene"

160 DE ANI DE LA REVOLUȚIA ROMÂNIILOR DIN 1848 IDEEA UNITĂȚII ȘI LIBERTĂȚII NAȚIONALE

Parte a revoluției europene, ultim avanpost al acesteia în Răsărit, revoluția română de la 1848 a reprezentat rezultatul unei îndelungate evoluții istorice, expresia procesului de dezvoltare a societății românești, de afirmare a națiunii române și a conștiinței naționale.

Revoluția de la 1848-1849, "furtuna măntuirii" cum o numea Alecu Russo, are cauze cu rădăcini adânci în gradul de dezvoltare a societății în general, în acutizarea contradicțiilor sociale, în necesitatea constituirii unui singur stat românesc în cadrul fostei Dacie și impunerea unui stat internațional deosebit Tărilor Române, în condițiile tensiunilor deosebite existente între Rusia și Turcia. Cauzele naționale sunt și mai pregnante în Transilvania, unde exploatarea națională era deosebită.

Unitatea și libertatea națională au reprezentat deziderate fundamentale ale poporului nostru, veacuri de-a rândul, afirmate cu o deosebită vigoare în preajma și în timpul revoluției de la 1848.

Presă, literatura și revistele din deceniul premergător revoluției pașoptiste, prin conținutul lor și chiar

prin titulatura lor simbolică, "România", "Dacia literară", "Magazin istoric pentru Dacia"- lasă să se întrevadă că scopul mișcării naționale era refacerea vechii Daciei, adică, unirea poporului român într-un stat național, independent.

Spre unitate și independență națională țineau și mișcarea condusă de colonelul Ion Câmpineanu la 1838, conjurația confederativă a lui Leonte Radu din Moldova și, nu mai puțin, societatea revoluționară Frăția. Aceleași înalte idealuri însuflețeau membrii Asociației literare a României și pe cei ai Societății studenților români de la Paris. Toate acestea reprezintă dovezi clare că în preajma revoluției de la 1848, unitatea națională devine crezul politic al patrioților români, atât al celor din țară cât și al celor plecați la studii în străinătate. Acest crez este exprimat limpede de Nicolae Bălcescu, într-o cuvântare-program, ținută în noaptea Anului Nou 1847, în fața studenților români din Paris: "Ținta noastră domnilor- spunea Bălcescu-socotesc că nu poate fi alta decât unitatea națională a românilor. Unitate mai întâi în idei și simțăminte, care să aducă apoi, cu vremea, unitatea politică, care să facă din

continuare în pag. urm.

continuare

munteni, din moldoveni, din basarabeni, din bucovineni, din transilvăneni, din bănățeni, să facă un trup politic, o nație românească, un stat de șapte milioane de români. Românismul dar, e steagul nostru, supt dânsul trebuie să chemăm pe toți românii".

Deși scopul principal al revoluționarilor pașoptiști era unitatea națională, ei n-au putut – din cauza condițiilor externe nefavorabile- exprima categoric în documentele programatice acest deziderat, iar uneori l-au introdus numai parțial, adică s-a propus, ca prim obiectiv, numai unirea Moldovei cu Țara Românească într-un stat independent.

Dacă unitatea națională- nici chiar în forma ei restrânsă la cele două Principate – nu a putut fi înscrisă oficial și direct în documentele programatice, ideea și acțiunile în vederea străngerii legăturilor pentru elaborarea unui program comun și sincronizarea mișcărilor au dominat în cursul revoluției, i-au conferit caracterul omogen românesc.

Revoluționarii moldoveni, scăpați de urgia represiunii domnitorului Mihail Sturza, au trecut în Transilvania și au participat la Adunarea de la Blaj din 3 / 15 mai 1848. Pe Câmpia Libertății de la Blaj s-au întâlnit moldoveni, munteni și transilvăneni. Năzuința de Unire cu Țara, exprimată din cele 40000 de piepturi, dădea expresia forței copleșitoare a ideii de unitate.

Sub puternica impresie a acestei impunătoare manifestări naționale, de solidaritate românească, revoluționarii moldoveni refugiați la Brașov, au redactat un nou program de luptă, intitulat "Principiile noastre pentru reformarea patriei", care în art. 6, revendica "Unirea Moldovei și Valahiei într-un singur stat neatârnat, românesc".

În august 1848, Mihail Kogălniceanu a elaborat și publicat la Cernăuți un nou program intitulat "Dorințele partidei naționale în Moldova". În acest program , după ce se înșirau revendicările de bază ale mișcării, se sublinia că "Unirea Moldovei cu Țara Românească" reprezintă "Cheia bolții, fără de care s-ar prăbuși tot edificiul național".

Comitetul revoluționar din Cernăuți insistă asupra necesității de a se "întinde măinile fraților de peste Milcov ca frați de același sânge și de aceeași soartă". Vasile Alecsandri și C.Negri, într-o serisoare comună adresată lui N. Bălcescu, îi comunicau "dorul cel mai încocat " care era "Unirea cu Valahia sub un singur guvern și sub aceeași constituție".

Ziarul "Pruncul român", editat de C.A.Rosetti , a publicat la 12 iunie 1848, în primul său număr, un articol manifest, "Către frații noștri din Moldova", în care se spunea : "Uniți-vă cu noi, frați de dincolo de Milcov, peste

undele lui vă întindem brațele.....Uniți vom fi tari, uniți vom sta împotriva oricărui vrăjmaș al libertății noastre. Trăiască România!"

În finalul unui articol, din 13 iulie 1848, C.A.Rosetti apela din nou la moldoveni: "Vă întindem mâna frați moldoveni, în interesul nostru comun vă cerem unirea....Vom alcătui un singur stat.....o singură Românie liberă, mare și puternică." Si ziarul "Poporul suveran", editat de D. Bolintineanu, arăta, de la primul său număr, că avea drept întă "unirea provinciilor române și tot ce va putea duce România la felicire și la mărire".

După ce guvernul revoluționar munțean și-a instituit puterea la București, au fost stabilite și menținute legături cu românii din Transilvania și cu comitetul moldovean de la Cernăuți. "Gazeta de Transilvania" a devenit purtătoare de cuvânt a intereselor generale, românesti. Într-un articol din 26 aprilie 1848, George Barițiu, referindu-se la pretenția absurdă a guvernului revoluționar maghiar de a soluționa el problemele privind viitorul național al românilor transilvăneni, își exprima încrederea fermă că "soarta revoluției române va fi hotărâtă la Iași și București", nu la Cluj și nici la Pesta.

În Transilvania, zecile de mii de români care au aprobat și cererile naționale, au luat cunoștință de puterea lor, de forța irezistibilă a ideii de unitate. "Uitați-vă pe câmp, românilor - le spunea Avram Iancu țărănilor adunați la Blaj- suntem mulți ca cucuruzul brazilor. Suntem mulți și tari...." Masele și-au impus voința și au apărăt revoluția, demnitatea și existența națiunii române din Transilvania, făcând din cetatea de piatră a Apusenilor, un zid, un simbol al credinței în viitorul națiunii, pe care dușmanii libertății și unității românilor nu l-au putut depăși.

Revoluția a demonstrat limpede, ca libertatea unui popor nu se poate câștiga prin mila despoșilor sau a împăraților, din inițiativa ministrilor sau prin combinații politice. Experiența în acest sens, i-a îngăduit lui Nicolae Bălcescu să formuleze concluzii cu privire la revoluția viitoare pe care români trebuiau s-o înfăptuiescă prin forțele lor proprii. "Nu poate fi felicire fără libertate, nu poate fi libertate fără putere și noi români nu vom putea fi puternici până când nu ne vom uni într-unul și același corp politic".

Deși nu a existat răgazul soluționării problemelor esențiale, revoluția de la 1848 a răscosit națiunea și a orientat ireversibil societatea românească pe calea progresului , libertății și a unității. Prin ideile sale programatice, ea stă la temelia formării statului național, a abolirii structurilor feudale și a înfăptuirii reformelor înnoitoare pe care le va trăi România în epoca modernă.

Un duhovnic cu har,
o fericită întruchipare a omeniei:

PĂRINTELE DANIEL PURCĂROIU (1905 – 1978)

În vastul memorial al slujitorilor altarelor ortodoxie săcelene personalitatea părintelui Daniil, de la Biserica „Sfintei Adormiri” din Turcheș rămâne o stâruitoare lumină al cărei izvor l-am aflat cei ce i-am simțit binecuvântatul har al iubirii, pe care a dăruit-o cu atâtă generozitate și sinceră trăire tuturor semenilor săi.

Minunată alcătuire sufletească a avut părințele Daniil, fapt ce i-a înlesnit apropierea de oameni, răsplătit fiind, la rându-i de afecțiunea, prețuirea și admirația acestora, de încrederea lor, considerându-l păstorul ce și-a identificat întregul drum al vieții cu aspirațiile, bucuriile, dar și cu inevitabilele necazuri ale comunității vreme de aproape o jumătate de veac.

L-am cunoscut pe părințele Daniil cu fericitul prilej al nunții fiicei mai mici a părintelui Petru Leucă, Veturica, în februarie 1944, când eu, în plină adolescență, gustam farmecul unei adevărate petreceri cu doamne și domni adevărați, iar părințele, la cei 39 de ani ai domniei sale, încânta aleasa societate cu atât de placuta sa prezență. Ne-am întâlnit de atunci de multe ori, fie în casa de neuitat a familiei părintelui Petru Leucă, fie cu prilejul unor sărbători, aniversări sau evenimente care marcau viața săceleană, iar impresia dintâi a fost de fiecare dată reconfirmată de omenia, seninătatea și de harul binelui și al frumosului ce-i stăpâneau ființa, întotdeauna luminată de un zâmbet, oglindă fidelă a delicatei sufletului.

Îl iubea părințele Pătru pe mai Tânărul său confrate cu acea funciară afecțiune pe care și-o dăruiesc țărăncii, pornită dintr-un izvor al intuirii binelui, înțelegându-se domniile lor și prin respectul pe care îl purtau ideii de familie, respectului cuvenit comunității păstorite, dar și ideii creării unei ambiante, al unui context favorabil îmbogățirii spirituale a acesteia, concretizate prin preocuparea accentuată, manifestată față de viața culturală promovată de Casele de citire de pe lângă cele două biserici. De altfel, în

perioada interbelică, îndeosebi, în anii 30-40 ai trecutului secol, tinerii din cele două parohii – elevi, studenți, muncitori, deveniseră promotorii unei viguroase vieți spirituale, în centrul căreia se afla cultivarea pasiunii pentru lectură printr-o bibliotecă în permanentă înnoire, prin promovarea muzicii corale și instrumentale, a excursiilor și drumețiilor, practicarea sporturilor, a teatrului de amatori, dăr și contactelor cu personalitățile originare de pe meleagurile săcelene, potențiale modele pentru noua generație.

A mai fost părințele Daniil un admirabil gospodar, care și-a pus priceperea, fără preget, în slujba instituției bisericei, veghind și ocrotind valorile arhitectonice și istorice pe care le-a primit drept nemărturisită moștenire la înscăunarea sa în demnitatea de paroh ortodox la Turcheșul Săcelor în vara lui 1930.

Prin întreaga sa viață și lucrare, prin modelul său moral, prin dragostea și prețuirea de care s-a bucurat din partea turcheșenilor, dar și a tuturor săcelenilor, părințele Daniil cinstește, fără îndoială, tradițiilor meleagurilor noastre în care preotul a fost întotdeauna considerat, deopotrivă purtătorul fără de prihană al cuvântului lui Dumnezeu, dar și îndrumătorul, sfătuitorul și chiar dascălul, al căruia exemplu de viață nu are cum să fie pus sub semnul îndoielii.

Descendent al unei frumoase familii de gospodari din Tohanul Nou, binecuvântată cu șapte copii, părințele Daniil vine pe lume la 31 octombrie 1905, bucurându-i pe părinții săi Nicolae și Maria Purcăroiu, născută Brătulescu, prin harul dragostei de carte pe care și-l împlinește cu merite deosebite la Școala primară din Tohanul Nou, după care, la vîrstă de 11 ani, este

Frumoasa familie a părintelui Purcăroiu
În picioare, de la dr. la st.: dr. Daniil Purcăroiu,
fiul cel mare, prof. Rodica Borbic fiica cea mare,
Ana-Minodora, fiica cea mică și
prof. Nicolae Purcăroiu, fiul cel mic

înscris la Școala normală „Andrei Șaguna” din Sibiu, pe care a absolvit-o în 1925, obținând diploma de învățător.

Urmând unui îndemn al inimii, sprijinit de părinți, dar și de frații mai mari, căsătoriți, Tânărul învățător Daniil Purcăroiu își continua studiile la Academia Teologică

continuare

Andreiană cu gândul de a îmbrățișa cariera ecclastică după căsătorie și hirotonisirea ca preot.

În toamna anului absolvia Academiei Teologice Andreene, 1929, funcționează ca pedagog la liceul „Dr. Ioan Meșotă” din Brașov, iar din primăvara anului 1930 și ca profesor de religie la Gimnaziul și școala profesională din Satulungul Săcelelor.

Căsătorit în primăvara anului 1930, părintele Daniil este hirotonisit preot în 12 iulie al aceluiași an, iar de sărbătoarea Sfintei Marii, la 15 august 1930, este instalat preot al parohiei Turcheș, având în grija să duhovnicească atât vechea biserică cu hramul Sfintei Adormiri, cât și biserică nouă, purtătoare a hramului Sfântului Ioan Botezătorul.

Nu împlinise încă 25 de ani, dar și-a dat seama că cinstea păstoririi unei parohii de tradițiile și anvergura Turcheșului, reprezintă o mare responsabilitate morală, în primul rând, și că doar dăruirea deplină față de misiunea duhovnicească va putea da viață gândurilor sale.

Fericita căsătorie cu învățătoarea Sofia Roman, fiica învățătorului Leonte Roman din Vulcan, binecuvântată cu patru copii, care, prin drumurile urmate în viață, și-au cinstit în mod exemplar părinții, a constituit un puternic suport moral al întregii zidiri de bine de-a lungul a aproape 5 decenii de păstorire a părintelui Daniil.

Îndemnurile care i-au stăpânit inima, în afara celor care prin har dumnezeiesc l-a îndreptat spre slujirea altarului și cuvântului lui Dumnezeu, au fost cele ale răspândirii și dragostei față de lumina cărților, ca sursă a adevărului și dragostei de viață, îngrijirii și întreținerii lăcașurilor sfinte potrivit tradițiilor lăsate nouă de minunajii ctitorilor, și nu în ultimul rând, a creării unei atmosfere de solidaritate și frăție între enoriași, atât de prielnică vieții comunității cât și idealurilor ortodoxiei.

Din toamna anului 1930 se încep lucrările de restaurare și reparări capitale la clopotnița mare a bisericii vechi cu hramul „Sfintei Adormiri”, grav afectată de

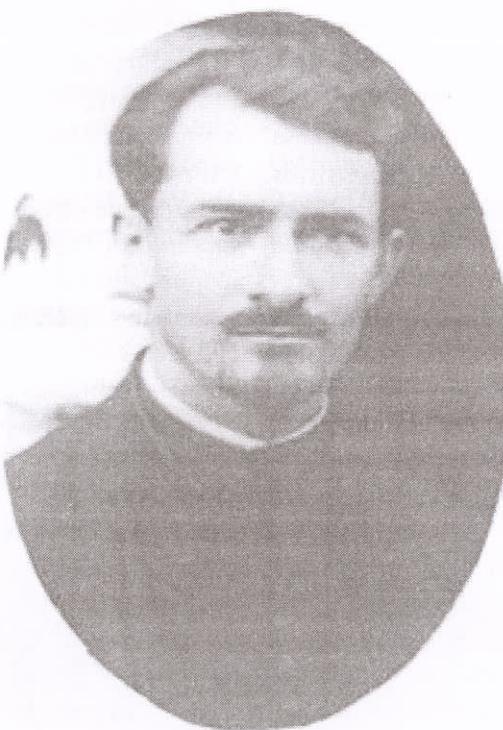
trecerea timpului și neintervenții în timp util, clopotniță la baza căreia se aflau incintele Casei de citire și cea a Capelei mortuare. Lucrările s-au ridicat la sume importante, acoperite în mod solidar atât din fondurile modeste ale parohiei, din contribuțiile enoriașilor, dar, mai ales, prin sprijinul generos al lui Bucur Bunescu, turchșeanul care prin forțele proprii s-a ridicat la onoranta condiție de mare

comerçant bucureștean, devenind prin priceperea, competența și onorabilitatea sa unul din asociații firmei Pop și Bunescu, astăzi magazinul cu multe etaje „București”, aflat la extremitatea dinspre Piața Sfântul Gheorghe a străzii Lipscanilor, inima vieții comerciale a Capitalei.

În anii următori, practic, întregul deceniu 30 al trecutului secol, părintele Daniil a trudit neostoit la restaurarea celor două biserici, și a anexelor acestora, conferindu-le înfățișarea demnă de valoarea lor istorică și arhitectonică. Astfel, în 1935 s-a trecut la renovarea bisericii noi cu hramul Sfântului Ioan Botezătorul, la împodobirea ei cu picturi executate de maestrul Iosif Keber, și la sistematizarea cimitirului. Între timp continuau lucrările provizorii, pregătind o amplă renovare a bisericii vechi, purtătoare a hramului „Sfintei

Adormiri” ca și restaurarea picturii murale, acoperite printr-o inexplicabilă văruire la jumătatea secolului XIX. De lucrarea restaurării s-a ocupat maestrul Ion Mihail de la Comisia Monumentelor Istorice din capitala României, inițiativa căt și lucrarea în sine mărturisind atât devotamentul, cucernicia, căt și buna credință a celui ce și-a asumat răspunderea păstoririi unor oameni și a unui loc dăruit cu atâtea aducerî aminte și dumnezeiască frumusețe.

Între anii 1940 și 1946, în ciuda dificultăților cauzate de criza războiului care bântuia Europa și care nu a ocolit România, lucrările de restaurare, organizare și normalizare a existenței și funcționare a celor două biserici continuă cu admirabilă perseverență, bucurându-se și de generozitatea binefăcătorilor de binecuvântată amintire Bucur și Nicolae Bunescu. Se construiește, astfel, zidul împrejmuitor al cimitirului din jurul bisericii, însumând în jur de 170m, urmat de ordonarea mormintelor, de marcarea acestora, dar se

Preotul Daniil Purcăroiu
1905-1978

continuare

execută și numeroase lucrări, aparținând întreținerii nu lipsite de dificultăți a unui monument care implică o permanentă atenție față de starea tuturor elementelor aparținătoare structurii sale.

În anul 1948, când Biserica Sfintei Adormiri și-a redobândit înfățișarea anilor ctitoririi sale, a avut loc sfîntirea și slujba de mulțumire adresată Celui de Sus pentru gândul împlinit și reușita zidirii.

Trecuseră 18 ani de la înscăunarea părintelui Daniil în fruntea comunității ortodoxe a Turcheșului, iar lucrarea gândului său binecuvântat de Dumnezeu căt și cea a mâinilor sale și-a aflat nu doar cuvenita întruchipare dar și prețuirea oamenilor care de această dată și-au reconfirmat încrederea, dar și admirarea față de aleasa sa omenie și slujirea cu atâtă dăruire a principiilor fundamentale ale credinței noastre ortodoxe.

În 1936 Consiliul parohial, sprijinit de Primăria Turcheșului, cu o importantă sumă de bani și material lemnos, trece la construirea Casei parohiale, o imperioasă necesitate în asigurarea unei vieți decente a preotului și familiei sale, marcând astfel un pas deosebit de important în acreditarea unui standard de civilizație pe măsura acelor vremuri. Era, de fapt, o aliniere la exigențele impuse de civilizația europeană față de condiția preotului, considerat mai puțin favorizat în dobândirea unui statut material, capabil să-și permită construirea unei locuințe pe măsura investirii sale cu demnitatea de îndrumător spiritual al comunității. Există în filozofia acestei griji față de viața preotului și a familiei sale un adevăr care îl ferea de tentația înavuțirii, lăsându-i gândul curat, neprihănit în comunicarea și slujirea cuvântului Domnului. Casa parohială, de pe lângă Biserica Sfintei Adormiri, rămâne în acest sens, prin frumusețe și chibzuință construcției, o mărturie a dragostei oamenilor, arătate păstorului spiritual și frumoasei sale zidiri, un admirabil model de comunicare și minunată reciprocă înțelegere și încredere.

La ridicarea Casei parohiale și-au adus o prețioasă contribuție tinerii parohiei care au organizat petreceri și serbări câmpenești ale căror beneficii le-au pus la dispoziția construcției. Acest lucru a devenit posibil și datorită minunatei solidarități pe care părintele Daniil a cultivat-o în interiorul comunității, prin atragerea enoriașilor și la viața Casei de către unde erau întâmpinați de biblioteca ce-și sporea an de an numărul valorilor beletristice, de atmosfera unor interesante discuții și schimburi de opinii, de revistele vremii, de posibilitatea participării la viața corului, la integrarea într-un grup de drumeții și excursii în Bucegi, Piatra Craiului sau Ciucuș, de întâlnirile cu personalitățile vremii – Victor Jinga, Voicu Nițescu, Gheorghe Dragoș. Anual se organizau „balurile” comunității, petreceri sub

seminul participării familiale, organizate gospodărește, cu muzică bună, cu lăutari renumiți, cu tratație civilizată, cu acces bazat pe invitații ferme, adevărate amintiri din perspectiva timpului. Într-un cuvânt, nici un aspect al existenței, nici o vârstă, nici o categorie socială, într-un fel sau altul nu era neglijată.

Cunoscut și apreciat pentru calitățile sale de educator, cultivate în anii Școlii normale următe la Sibiu, părintele Daniil este numit profesor de educație morală la Școala profesională a uzinelor „ASTRA” din Brașov, unde este de asemenea invitat să predea limba română, geografia și istoria.

Între anii 1952 și 1953, ca urmare a unor reorganizări intervenite în structura învățământului superior teologic, se creează posibilitatea, prin susținerea unor examene de diferență, obținerii unei licențe din partea Institutului Teologic de tip universitar. Părintele Daniil răspunde acestei șanse instructive. Susține o serie de examene și lucrarea de licență intitulată „Monografia Bisericii vechi cu hramul Sfintei Adormiri din Turcheș”, obținând calificativul excepțional, media 9,75 și felicitările Rectorului Institutului, Dr. Sofronie Vlad.

O viață plină de evenimente, dăruită cu devotjune comunității, întruchipată în zidire sufletească, dar și gospodărească, un model de ținută morală în care cuvântul a făcut casă bună cu fapta, fie că vorbim de rostirea cuvântului lui Dumnezeu, de rugăciunea pentru liniștea și bunăstarea comunității, sau de familia sa care a urmat calea bunei cuviințe, sporind încrederea comunității în păstor, sau vorbim de omul deschis, senin, stăpânit de o generoasă bunăvoie și bunătate, imun în fața trufiei, orgoliilor sau patimei nesăbuitei înnavuțirii.

Mi-a fost tare dreg părintele Daniil, întâi și întâi pentru omenia sa aleasă, lăsată lui moștenire de înaintași înțelepti și cu frică de Dumnezeu. În plăcea, privindu-i ființa mai mult firavă, nededată traiului nechibzuit, dar luminată de o încântătoare seninătate, să-i ascult povestirile rostite cu glas frumos și tâlc, cu meșteșug adânc sădît în ființa domniei sale. Iar dacă ne potriveam la o petrecere între prietenii domniei sale, părintele Daniil cinstea masa cu minunatul său glas, iar părintele Pătru își ștergea pe furiș o lacrimă și-i spunea doar atât: „Bravo, măi!”

Totii îl iubeau pe părintele Daniil, și dacă anii au trecut căți au trecut, destui, să nu-i mai numărăm, nu pot să închei, decât zicându-mi că Dumnezeu m-a iubit dacă în drumul vieții mi-a ivit asemenea oameni.

Prof. univ. dr. Dimitrie Cazacu

Cei ce n-au învățat să-și respecte trecutul nu au cum să spere într-un viitor generos.

REFLECȚII PE MARGINEA UNOR FOTOGRAFII

În orice ungher al unei lumi autentic civilizate o fotografie, cum este cea de mai jos, ar fi aparținut unei colecții, unei arhive dragi comunității, care ar fi aflat în imaginea ei un argument, un prilej în plus de mândrie, că pe meleagurile acelei comunități cândva, în anume vremuri, poate mai bune, poate mai vitregi, s-a întâmplat ceva, care merită atenția noilor generații. De fapt, într-o așezare normală a vieții, fiecare dintre generații are de preluat ceva benefic din partea înaintașilor, dacă nu chiar aspectele materiale ale existenței, aflate într-o permanentă evoluție spre standarde superioare, atunci tradiții, obiceiuri și chiar tendințe în exprimarea dezideratelor spirituale.

Săcelele au fost întotdeauna o vatră de amplă deschidere spre mobilitatea materială și spirituală a lumii, probabil, determinată, de mobilitatea săceleanului, legat în mod direct sau mediat de fenomenul transumanței și de permanentul contact cu civilizații de o mare diversitate, ale căror oferte punau pe gânduri, ridicau semne de întrebare, generau dileme, iar toate acestea, privite pragmatic, punau mintea la treabă, nu o lăsau să lâncezească, să și dorească rutina.

Desigur, se poate divaga copios pe această temă și în timp s-au acumulat immense contribuții la susținerea argumentului mai sus enunțat: am în vedere epopeile marilor economi de oi săceleni, întrupate în așezările dobrogene, temeinice mărturii ale unor mari lucrări ale minții acestora ca și așezările din inima Bărăganului, din sudul Basarabiei, ce să mai vorbim de marii negustori brăileni, constanțeni, ploieșteni și chiar bucureșteni ale căror afaceri de anvergură sub semnul onestității și al unei desăvârșite onorabilități, fac și vor face mereu cinstire Săcelor. Doar câteva nume, cum sunt cele ale familiei

Pană, Gologan, Median, Jalea, Aldea, Cazacu, Bunescu, Ardeleanu, Berteau, pot constitui repere ale dimensiunii prezenței săcelene pe harta economică a României dinaintea primului război mondial și din perioada interbelică și ne sugerează imensa lor forță strategică în sfera economicului acelor vremuri.

Crearea la Brașov, în cea de a doua jumătate a veacului XIX, a liceului ortodox român, devenit în 1921 liceul Andrei Șaguna, dar și a Școlii comerciale superioare, la inițiativa eruditului intelectual, admirabilului profesor și director al Școalelor Centrale, dr. Ioan Meșotă, a diversificat opțiunile părinților și ale adolescentilor pentru științe care răspundeau comenziilor sociale ale vremii – științele juridice, medicina, agronomia, economia, biologia, ingineria construcțiilor. Săcelenii au recepționat prompt mutațiile din mentalitatea segmentului celui mai evoluat al societății românești, favorizând studiile tinerilor, care, la rândul lor, cultivau, în rândul familiilor și cercului celor apropiati, interesul pentru studiu, lumina cărților, interesul pentru muzică, teatru, pentru îngrijirea sănătății, pentru confort, călătorii, pentru cunoaștere în general, de o altă manieră decât o făcuseră cei mai instruiți dintre înaintași.

In rândul I de la st. la dr.: Alexe Mircan, Voicu Roșculeț, Lenuța Puju, Dumitru Voinea, Aldica Baltag. În rândul II: Mircea Proca, Ion Roșculeț, Mircea Bodeanu, Gheorghe Roșculeț, prof. Florin Pană, prof. Aurel Mailat

Spectacolul cu piesa "O noaptea furtunoasă" de I.L. Caragiale prezentat de Cercul de teatru al Casei de citire de la Biserica Sfintii Arhangheli Satulung.

balurilor frumos și civilizat organizate, al abonamentelor la ziară și reviste, al aparatelor de radio, toate acestea favorizând o stare de spirit nouă ce și-a aflat un teren propice, fertil și în viața Caselor de citire pe lângă bisericile ortodoxe Săcelene.

Dacă în parohia „Sfintei Adormiri” din Satulungul „de sus” tinerii au cunoscut pe lângă activitatea culturală și o viguroasă componentă sportivă, prin accentuata preocupare pentru fotbal și schi, în parohia „Sfintii

continuare

Arhangheli", dominanta a fost, în perioada interbelică, reprezentată de preocuparea pentru muzica corală și teatrul de amatori. Desigur, în ceea ce privește muzica corală și muzica în general cei din „Satulungul de jos” au beneficiat de îndrumarea unui săcelean de viață veche, profesorul **Florin Pană**, absolvent al Academiei de Înalte Studii Comerciale și Industriale, Tânăr cu studii de vioară din anii copilăriei, talentat și competent dirijor de cor. El a pus bazele minunatului cor al Casei de citire de la biserică Sfinții Arhangheli, care a susținut vreme de câteva decenii serviciile religioase de duminica și din zilele marilor sărbători. Corul bisericii „Sfinții Arhangheli” era cunoscut și apreciat în toată zona Săcelor și a comunelor limitrofe, adeseori invitat fiind să-și aducă contribuția în cadrul unor importante ceremonii, dedicate aniversărilor și comemorărilor. Despre viața corului, atmosfera de caldă prietenie imprimată acestei admirabile formațiuni care avea și un bogat repertoriu laic, prezentat la diferite serbări și evenimente, despre minunații săi membri, despre personalitatea domnului profesor Florin Pană, sper să mai avem prilejul să vorbim mai pe larg, **mai ales că prezența corului în Ajunul și de sărbătoarea Crăciunului în casele săcelenilor era considerată o cinste, un gest de onoare acordat casei și familiei respective**, după cum neonorarea cuiva ridică un semn de întrebare, adeseori chiar discutat și comentat de cei în cauză.

Teatrul de amatori era la Casa de citire a bisericii „Sfinții Arhangheli” în permanență la ordinea zilei. Câteva generații l-au practicat cu succes deosebit, oferind un orizont de aşteptare în timpul sărbătorilor Crăciunului, de Bobotează, de sărbătoarea Sfintelor Paște sau chiar la începutul sezonului estival săcelenilor care și-au iubit cu fervoare „actorii”, unii dintre ei deosebit de talentați, dar care din cauza aşezării vremurilor nu s-au putut împlini întru minunatul lor har.

Mă gândesc, în primul rând, la fermecătorul **Voicu Roșculeț**, care, alături de frumoasa și la fel de talentată

Margareta Cioc-Țuțuianu, au interpretat cuplul Miroiu – Mona din „Steaua fără nume” a lui Mihail Sebastian, la inconfundabilul **Aldică Baltag**, acel Rică Venturiano pe care cred că și l-ar fi dorit chiar I. L. Caragiale, la gingăsa dar atât de sensibilă la transfigurări **Elena (Lenuța) Puiu**, la minunatul **Miti Voinea** și la creația sa în rolul lui Spiridon din „Noaptea furtunoasă” și, de ce nu, la personalitatea de neuitat a lui **Alexe (Tuți) Mircan**, cel care, cu vocea lui de aur, i-a încântat pe săceleni pe tot parcursul deceniului 40 al trecutului secol.

Privesc fotografia realizată în curtea gimnaziului, actualul liceu de construcții, în primăvara timpurie a anului 1943 și constat cu duioasă nostalgie că nimenei dintre cei surprinși în această imagine nu se mai află printre noi.

Imaginați-vă că fiecare dintre ei impresiona printr-o puternică personalitate, printr-o neobișnuită forță a comunicării, prin inegalabilul lor umor sănătos, de o inteligență și de un bun gust, parcă, astăzi tot mai rar întâlnit în lumea noastră, ce nu și-a aflat încă cuvenitul echilibru.

Dar să încercăm să-i readucem printre noi; dacă nu aş purta adânc înrădăcinată convingerea că întâlnindu-i i-ați iubi, i-ați îndrăgi din toată inima, ați râde și v-ați amuzat cu ei copios și ați dorit să-i vedeti evoluând pe scenă, să-l auziți cântând pe Tuți Mircan (primul din stânga rândului 1, Nae Ipătescu) **nu m-aș fi ostenit să redațeze acest articol, care pur și simplu mă sufocă prin nostalgică sa presiune**.

Deci: în rândul întâi, de la stânga spre dreapta, primul este Alexe Mircan, alintat de numeroșii săi prieteni „Tuți”, originea apelativului nu o cunosc.

Descendent al Mircăneștilor, mai exact fiul lui Alexe Mircan, mustăciosul, negustorul poreclit de săceleni nici mai mult, nici mai puțin „Stalin”, datorită fantasticei asemănări a lui Alexe Mircan-senior chiar cu tătucul din Kremlin. Nea Alexe – Stalin era o figură plină de farmec și umor, iubit de toți, de-a dreptul căutat pentru vorba lui plină de har și miez. Îl iubeau domnii săceleni deoarece era neîntrecut

Margareta Cioc-Țuțuianu (1928-2007)
soția comandorului aviator Ghe.I. Țuțuianu

continuare in pag. urm.

continuare

companion la petreceri, un adevărat artist când era vorba de prepararea unei tocănițe de miel cum nici nu am mai mâncat din anii tinereții mele.

Alexe junior era un vulcan plin de zâmbete, de glume iar glasul său limpede de tenor cald, într-o emisie lipsită de orice efort, încânta.

Un Tânăr frumos, brunet, cu un păr numai cărlionți, plin de vervă nu avea cum să nu fie în centrul atenției universului feminin, realitate care i-a adus nu doar bucurii, dar și necazuri care l-au determinat să întrerupă studiile liceale la „dr. Ioan Meșotă” și să le continue după ce a devenit salariat al Căilor Ferate la cursurile fără frecvență.

Pasionat din liceu de studiul limbii italiene, obține în 1952 o bursă pentru studiul acestei limbi la Universitatea din București, devenind, în ciuda accidentului din liceu, unul dintre cei mai străluciți studenți ai profesorului Alexandru Balaci, rămânând la absolvire asistent al acestuia chiar la catedra de limbă italiană. De necrezut, dar absolut adevărat.

Cariera lui Alexe Mircan junior nu se termină însă aici. Urmează studiile doctorale, stagii de documentare în Italia, funcția de director al Institutului România de la Roma, demnitate pe care o transmite apoi doamnei academician Zoe Dumitrescu Bușuleanga.

Mi-l amintesc pe Alexe Mircan și din evoluția sa în „Steaua fără nume”, excepționalul șef de gară, dar memorabilă va rămâne pentru mine întotdeauna vocea sa atât de limpede, clară și catifelată, lipsită în anii evoluției ei de avantajele amplificării, pierdute însă în nesfârșirea petrecerilor, nunților dinaintea, mai mult decât ineditei sale studenții.

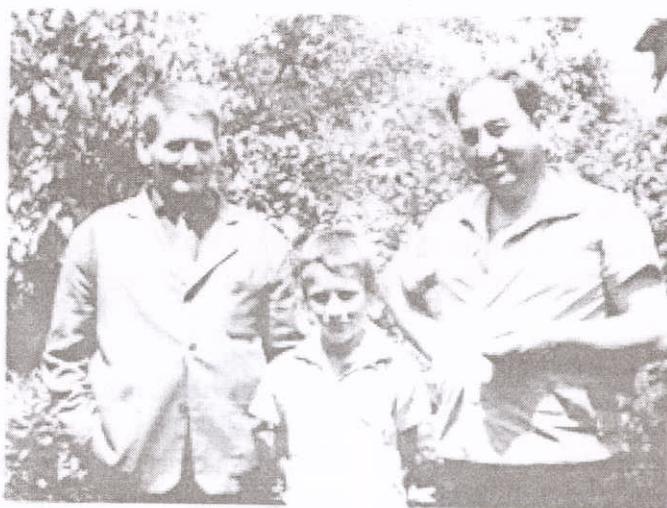
Pentru cei ce-și mai amintesc de el, mă îndoiesc însă că acest lucru ar putea fi o realitate. Tuți rămâne o lumină plină de căldură, generozitatea și farmecul sufletului său.

În același prim rând, alături de Nae Ipătescu, îl aflăm pe jupân Dumitracă, interpretat de Voicu Roșculeț, descendent al unei vechi familii de mocani din Cernatu. Voicu și Maria Roșculeț, mezin al familiei, absolvent al liceului Dr. Ioan Meșotă, seria 1943, student

la Drept și Artă dramatică (pe vremuri asemenea combinații se purtau și nu constituiau o raritate), dar precara situație materială îl obliga (cât l-am certat chiar cu Margareta Cioc!) să renunțe la arta dramatică și să continue doar Facultatea de Drept la București.

Absolvența să în anii tulburi ai instalării comunismului, cariera semnificativă în magistratură, tensiunile, stresul, i-au determinat un prematur sfârșit al vieții. Voicu a fost un mare talent, cu o stăpânire deplină a spațiului scenei și a atmosferei textului. Citind celebra carte a marelui regizor rus Constantin Stanislavski, „Munca actorului cu sine”, eram mereu cu gândul la Voicu Roșculeț, la imensele lui disponibilități sufletești și actoricești în care regia nu avea ce opera în raporturile cu un asemenea talent care din prima clipă se integra în capilarele ființei personajului. Ce păcat! Cât rău au făcut acele vremuri spiritelor tinere cu har, care n-au avut tăria înfruntării agresivității primitivismului politic! Practica Voicu un umor plin de candoare, un umor pe care îl adulmec și acum și care străbate la fel de viguros și Tânăr obtuzitatea vâscoasă a atâtorecunoscătorii decenii cenușii.

Dacă aș putea să vi-l dau măcar pentru câteva clipe pe Voicu, așa cum îl păstrează în inima mea, știți ce fericită ați fi! Si chiar mi-ați mulțumit!

Arhitectul Mircea Bodeanu (st.), fiul său Ion și Eugen Șerban

Maximilian, devenit la rândul său Teatrul de stat și apoi Teatrul Dramatic din Brașov.

Mi-o amintesc pe Lenuța Puiu în două roluri memorabile: în acela al Vetei din „Noaptea furtunoasă”, așa cum apare și în alăturata fotografie (între Voicu Roșculeț și Miti Voinea) și cel al domnișoarei Cucu din „Jocul de-a vacanță”, apariții salutate întotdeauna cu ropote de îndelungă aplauze, succes pe care destinul nu îl-a oferit pe tot parcursul vieții. Nu a fost, ca, de altfel, partenerul său de scenă, un luptător în confruntarea cu viață, devenită din ce în ce mai

continuare în pag. urm.

continuare

dură în anii transformărilor petrecute sub semnul demagogicului totalitarism.

Destinul Lenuței Puiu rămâne o dureroasă ilustrare a ideii, potrivit căreia, harul divin trebuie susținut printr-o muncă și luptă acerbă pentru cultivarea și afirmarea sa, în caz contrar energiile binelui ce-i asigură existența, pălesc și în cele din urmă se irosesc, pier.

În planul secund al fotografiei, cu mustată, interpret al rolului lui Chiriac, putem admira chipul lui **Mircea Bodeanu, fratele doctorului Irimițu Bodeanu**, student la arhitectură, devenit un redutabil arhitect din generația lui Liviu Ciulei, tineri pasionați de arta scenică și cinematografie. Mircea Bodeanu, ca și fratele său, dr. Irimițu Bodeanu, a fost unul dintre „sufletele mari” ale Casei de citire de la biserică „Sfintii Arhangheli”. Dirijor secund al corului, în timpul cât acesta era condus de domnul profesor Florin Pană, apoi dirijorul corului, organizator al spectacolelor de teatru ale Casei de citire, interpret talentat, dar, în primul rând, regizorul acestora, și admirabilul nostru pictor-scenograf.

Decorurile din „Steaua fără nume”, efectele scenice, iluzia apariției și plecării trenurilor din gară, efectele sonore care au stârnit admirarea publicului pe mica, incredibil de mică scenă de la sala „Szabo” (devenită 6 Martie), aparțineau ingeniosului arhitect Mircea Bodeanu, sufletului său cît un univers, luminat mereu de un zâmbet cuceritor, un veșnic, pedant, adorabil în naivitatea sa, îndrăgostit.

Dar Mircea Bodeanu, despre care cred că ar trebui să mai vorbim, va rămâne în istoria Săcelelor și pentru memorabila acțiune a înregistrării arhitectonice a bisericii „Sfântul Nicolae”, monument istoric al Cernatului Săcelelor, documente aflate în arhiva Facultății de arhitectură „Ion Mincu” din București. Am lucrat timp de mai bine de o lună, alături de Mircea și de Genu Șerban în august 1947 la acest prețios releveu, mărturie a conștientizării de către Mireca Bodeanu a valorilor arhitectonice ale Săcelelor, mijloacele materiale de care dispunea acum 6 decenii fiind totuși precare, iar eforturile depășirii dificultăților imense.

Lui Mircea și entuziasmului său veșnic tensionat, s-au datorat terenurile de volei din Poiana Angelescu și cel din „groapă”, din valea din spatele zidului bisericii noastre (la intrarea dinspre strada Unirii). Casa de citire avea la sfârșitul anilor 30 și în anii 40 una dintre cele mai redutabile echipe de volei din zona Brașovului! Aici la noi evoluau, mai ales în timpul vacanței de vară, celebrii în epocă **Constantin Cazacu, Dumitru**

(Ticu) Berteau, Traian Beșleagă, Genu Șerban, Aurel Bodeanu, Mircea Bodeanu. Dar despre volei mi-am propus să vorbim într-o evocare aparte, deoarece acest joc sportiv a cunoscut la Săcele o audiență deosebită și s-a practicat la un nivel, care în anumite perioade de timp demonstra performanțe deosebite.

Dar să ne întoarcem la fotografia noastră:

În centrul imaginii, cu șortul agățat de gât și șapca trasă șmecherește pe-o ureche, îl vedeați pe, nimeni altul decât, **Miti Voinea, simpaticul Mitică Voinea**, talentatul Miti, aici în rolul lui Spiridon, care, și acum pentru mine, inexplicabil nu și-a materializat pasiunea pentru scenă printr-o abordare frontală a acestei arte. Nelipsit din viața cercurilor dramatice existente fie la Casele de citire, de la noi „din jos”, fie de la cei „din sus”, sau de la Clubul „Electroprecizia”, Miti nu s-a despărțit de teatrul de amatori niciodată. Un temperament viu, dinamic, plin de însușiri și calități umane deosebite, generos, sociabil, realmente aflat într-un proces de permanentă combustie existențială, Miti a fost iubit de toată lumea, iar aparițiile lui pe scenă erau întotdeauna salutate frenetic și cred că acestea erau momentele în care el își trăia viața la nivelul celor mai înalte tensiuni.

Dar, iată, în dreapta fotografiei un Rică Venturiano cu frac, joben și nelipsitul baston șic, vă rog să-i admirăți într-o jocuriă, privirea, degajarea.

Este Aldea (Aldică) Baltag, extraordinar de talentatul actor-amator, fermecătorul Tânăr bon vivant, o strălucită personificare a simțului umorului de cea mai bună calitate, amicul dorit în orice cerc de prieteni, inegalabilul povestitor, omul manierat, educat, pasionat cititor. Cum de nu a călcat omul acesta pragul unei facultăți, cum de nu a îmbrățișat cariera artei scenice!? Pentru mine aceste întrebări rămân și astăzi fără răspuns, neputându-mi nici astăzi risipi nedumerirea, dimpotrivă accentuând-o. Admirabilă interpretare a lui Rică Venturiano, o materializare a intențiilor lui nenea Iancu mult superioară realizării, nu odată de mine chiar admirate, a lui Radu Beligan. L-am văzut jucând, adolescent fiind, în celebră piesă a lui Tudor Mușatescu, „Sosesc diseară”, în dramatizarea schițelor lui Caragiale, Cehov și întotdeauna i-am admirat uriașă forță a „întrării în rol” care uimea și cucerea.

Aldica a fost o vreme notar comunal în Banat, afirmându-se ca un funcționar de stat deosebit, apoi a lucrat la organizarea muncii într-o mare întreprindere de construcții, abandonând pasiunea sa pentru teatru, retrăgându-se într-o viață a cărților, a beletristicii pe care

continuare

a iubit-o cu pasiune, ieșind din impusa însingurare doar pentru a audia un concert simfonic. A fost un mare meloman.

Sic transit gloria mundi!

Și când te gândești că odinioară nu-ți puteai imagina animatul centru al Cernatului fără prezența efervescentului Aldica Baltag adevărat pulverizator de zâmbete și voie bună, un encicloped al lecturilor de poezie și cum am mai spus-o, de muzică.

Dar iată și două personaje memorabile în cel de al doilea rând – domnul înalt, îngrijit, vestimentat, cu ochelari, domnul profesor Florin Pană, profesor de științe economice, talentat violonist și dirijor al memorabilului cor al Casei de citire de la biserică „Sfinții Arhangheli”, iar în stânga domniei sale, Tânărul pe atunci, profesor de limba germană, Aurel Mailat, animatori ai vieții culturale săcelene.

Aș încheia acest lung articol cu sentimentul neîmplinirii dacă nu aş aminti, cu promisiunea revenirii, de una dintre, realmente, **marile „actrițe” ale teatrului de**

amatori săceleani, Margareta Cioc-Țuțianu, care acum un an ne-a părăsit, plecând spre cele eterne, purtând spre alte lumi chipul ei atât de frumos, încântătorul ei zâmbet, care a fermecat și i-a pus pe gânduri pe atâtia dintre adolescenții și tinerei generației mele.

Frumusețea nespusă a Margaretei, o adevărată icoană a femininității desăvârșite, era asociată în mod fericit cu copleșitorul ei talent dramatic, iar **interpretarea rolului Monei din Steaua fără nume, alături de la fel de minunatul Voicu Roșculeț, a rămas, cel puțin pentru mine, fără egal.**

Este doar un prim omagiu pe care îl aduc dragei mele Margareta Cioc-Țuțianu, convins fiind că de acolo de sus chipul ei fermecător privește și acum spre Săcelele noastre pe care le-a iubit atât, suferind, adeseori tăcut de nostalgiile anilor adolescenței și tinereții, acolo în îndepărtatul Paris, unde au purtat-o imprevizibilele valuri ale vieții.

Prof. univ. dr. Dimitrie Cazacu

SĂ NU UITĂM

Nu găsesc suficiente cuvinte ca să-mi exprim admirația dar și bucuria de a constata cât de mulți mocani s-au ridicat din satele săcelene, în decursul anilor. Economii, negustori, cadre didactice, economisti, toți fără deosebire au avut o contribuție deosebită în a face din Săcele un așezământ cunoscut în întreaga țară și chiar peste hotare. Au contribuit din plin la dezvoltarea Dobrogei și a mai multor localități pe unde își aveau sălașul, au întemeiat așezări noi unde-și iernau oile, au pus bazele unui comerț înfloritor în mai toată țara.

Nu este de mirare că multe numere din Plaiuri Săcelene de prin anii 1934 fac reclamă mocanilor săceleni. Mă opresc doar asupra cătorva: - Săceleni cumpărați numai de la magazinul “Câinele Negru” – Ioan Ovesea – mare assortiment de coloniale și delicatessen sau – Vizitați restaurantul și Berăria Azuga sub conducerea săcelenilor Ciupală și Ardeleanu care mai avea și concesiunea restaurantului gării din Brașov, sau brutăria și franzelăria Ion Poenaru din Turcheș, specializată, în cornuri, pesmeti, jimbile, frantele și mai ales renumita pâine ce se vindea în toate prăvăliile din Săcele, Dârste, Noua și Brașov. Cei care aveau treburi le Timișoara erau sfătuți să viziteze restaurantul “Domniță Elena” din gară, al cărui proprietar

și conducător era săceleanul Manole Ciupală. Bine reprezentați erau și în producerea unor bunuri: “Săceleana” – prima țesătorie mecanică din Satulung produce: pânză americană, albită și de cearceafuri, uniforme școlare, oxforduri (?), zeiguri pentru pantaloni de vară și alte materiale, toate desfăcându-se prin magazinul de manufactură și croitorie M. BENCZE M. din Cernatu și în multe altele din Brașov și din țară. Tot în Satulung, pe str. Regele Ferdinand la nr. 85, funcționa fabrica de filatură Iuliu Antoni care producea tricotaje, postavuri și vopsea lână pură, având și teasc special pentru postavuri – vânzarea produselor exclusiv la fabrica din Satulung.

Nu ar ajunge un număr întreg de Revistă ca să-i enumerez pe săcelenii ce aveau diverse afaceri pe plan local sau în întreaga țară.

Însă cel mai de seamă lucru pe care l-au înțeles mocanii a fost importanța școlii și a progresului tehnic. Așa se face că generația începutului de secol XX, a buchisit primele litere la lumina becului electric, s-a spălat la chiuvetă în casă sau cu apa adusă din “țipul” din curte sau pompa din strada, am făcut primul drum la Brașov cu “tramvaiul” (pus în funcțiune la 1891) sau cu autobuzele. Iar pentru că acestea nu funcționau noaptea,

continuare în pag. urm.

continuare

toate satele, azi, aceste construcții fiind mai toate monumente istorice.

Orientarea spre învățătură a avut o urmare firească – din satele săcelene s-au ridicat în decursul anilor nespus de mulți oameni de mare, mare valoare.

Participanți la Revoluția de la 1848, voluntari în Războiul de Independență 1877, eroi în primul și al doilea război mondial, participanți activi la Marea Unire din 1918, s-au mai remarcat ca academicieni, miniștri, învățători și profesori, doctori, ingineri, poeți și scriitori, înalți meseriași, au făcut din Săcele o așezare recunoscută pretutindeni și peste hotare. Domnul Ștefan Munteanu, turcheșean de origine, stabilit la Sibiu și colaborator al Revistei noastre, constata că în decursul anilor din Săcele s-au ridicat mai mult de 30 de miniștrii și 14 academicieni, precum și mulți oameni de vază așa cum arătam mai sus.

Printre aceștia, deși mai puțin cunoscut, este și Vasile Stroe, unul din fiili economului de oii Bucur Stroe și al Eufrosinei, născută Carpin. Născut la 5 octombrie 1909 în Satulung, crescut în respectul pentru cei mari și credința în Dumnezeu, urmează cursul primar la "Școala lui Ivan" și liceul în Brașov. Urmează Dreptul iar după absolvire practică avocatura la Cluj timp de câțiva ani.

Are merite cu totul deosebite în formarea unor economisti de mare valoare deși nu a fost cadru didactic.

Tânăr întreprinzător, cu o minte ascuțită și foarte bun organizator, este convins de George Moroianu, rectorul Academiei de Înalte Studii Economice și Industriale din Cluj, să preia secretariatul general al acestui prestigios lăcaș de învățământ superior. Plin de entuziasm, încrăzător și optimist se înhamă la o muncă grea, migăloasă și riscantă, dat fiind faptul că organizarea Academiei la acele vremuri era cu totul diferită de cea din zilele noastre. Secretarul general, echivalentul unui prodecan al zilelor noastre, avea multiple responsabilități începând cu programa de învățământ, cazarea și hrana studenților nelocalnici, relațiile cu alte institute de învățământ, probleme administrative și câte și mai câte altele. Își organizează rapid secretariatul, își asigură colaborarea cu personal de nădejde prin angajarea d-rei Vali Beșleagă, tot săceleancă și a unui localnic Varga I, om harnic și priceput, așa că treaba începe să meargă.

Peste câțiva timp vine la Cluj de la Satu Mare și profesorul Gheorghe Dragoș mai întâi la Liceul Comercial Cluj, iar din 1931 la Academia Clujeană și după ce Victor

Jinga devine rectorul Academiei aici se instaurează un adevărat „monopol” săceleian.

Dar vine fatidicul 30 august 1940 – cedarea unei părți din Ardeal și Academia este obligată să se mute la Brașov și sarcina acestei operații cade în sarcina lui Vasilică Stroe. N.V.G. Gologan, primarul Brașovului în acea perioadă (tot săceleian), îi dă un sprijin deosebit – clădiri cu săli de clasă, spații de cazare pentru profesori și studenți și multe altele așa că în foarte scurt timp Academia de Înalte Studii Economice și Industriale își redeschide porțile pe meleaguri brașovene.

Vasilică Stroe vine des la Săcele cu mașina lui decapotabilă de un alb strălucitor, însotit mai mereu de profesorul Augustin Tătaru, cel mai bun prieten al său.

La Brașov mai funcționează ca profesori Gh. Dragoș – șef la catedra de cooperăție și rector în perioada 1947-1948, profesorul Voinea – catedra de contabilitate, Geonea la finanțe, drept comercial Herlea, Florin Pană șef de catedră pe probleme de pedagogie. Nelu Tocitu ce se mută mai târziu la Timișoara.

În ciuda tuturor greutăților, a multor privațiuni cauzate de război, în 1944 prima promoție de economisti părăsește băncile Academiei Cluj-Brașov, reușita datorându-se în foarte mare măsură celui ce a fost săceleianul Vasile Stroe.

Se căsătorește cu Livia Cristoloveanu, absolventă a primei promoții brașovene. În 1948 Academia de Înalte Studii Economice și Industriale este mutată din Brașov.

Vasile Stroe se stabilește o perioadă de timp în casa părintească din Satulung după care se mută la Brașov împreună cu soția sa. Se stinge din viață în urma unei grele suferințe, fiind înmormântat în cimitirul Bisericii Sf. Adormire din Satulung. Perseverent, modest, cinstit și altruist și-a ajutat dezinteresat consătenii să-și trimită copiii la școli, bucurându-se de stima și respectul tuturor celor ce l-au cunoscut.

Fotografii și multe alte date biografice mi-au fost oferite de către distinsa sa soție – Livia Stroe și vărul său primar distinsul profesor Victor Carpin, ceea ce mi-a dat posibilitatea să scoatem din anonimat un săceleian ce a întărit faima locurilor sale natale.

Dan Zamfir

Conducerea Asociației "Izvorul" regretă trecerea în neființă a domnului profesor Nicolae Bratu. Domnia sa a fost legat o lungă perioadă de timp de activitatea asociației noastre, pe care a și condus-o câțiva ani fiind în același timp un component de bază al echipei de fotbal "Izvorul" și unul dintre organizatorii activităților sportive de masă în anii 60. A instruit generații întregi de elevi săceleni, simțindu-se profund atașat de tradițiile și valorile culturale ale acestor locuri. Dumnezeu să-l odihnească în pace!

MARIA, REGINA ROMÂNIEI - 70 DE ANI DE LA TRECEREA ÎN ETERNITATE -

"Caracterul este destin" (Nietzsche)

În iulie, acest an, se împlinesc 70 de ani de la trecerea în eternitate a Reginei Maria, o personalitate fascinantă care și-a pus amprenta pe câteva dintre cele mai importante momente ale istoriei noastre. Cuprinși de febra unor preocupări mai mult sau mai puțin importante, ameții de gâlceava politică și dezamăgiți de spoiala de democrație a zilei de astăzi, căti dintre noi mai avem curiozitatea să ne îmbogățim spiritual și să aflăm lucruri interesante despre ceea ce a fost odată? Pentru cei puțini care, totuși, doresc aceste lucruri, am pregătit materialul care urmează.

Cea care avea să devină, în 1914, regină a României, Maria Alexandra Victoria, principesă de Marea Britanie și Irlanda, s-a născut la 17 octombrie 1875 în Eastwell-Park, tatăl fiind Alfred, duce de Edinbourg, fiu al reginei Victoria a Angliei. Mama, ducesa Maria Alexandra, era unica fiică a țarului Alexandru al II-lea al Rusiei.

În urma demersurilor făcute de către Charley, principesă de Saxa-Meiningen, sora mai mare a împăratului Germaniei, principesa Maria s-a logodit, la numai 16 ani, cu Ferdinand, principele moștenitor al României și nepotul regelui Carol I. Acest act de unire a celor doi tineri a fost privit cu multă atenție în epocă, deoarece putea să aibă consecințe serioase nu numai pentru regatul României, care se alia cu o mare putere, ci și pentru Marea Britanie, deoarece punea în discuție problema ordinii succesorale la tron.

Deși regina Maria dorise oficierea căsătoriei în capela Sf. Gheorghe, la Windsor, în urma disputei între biserică protestantă, de care aparținea Maria, și cea catolică, de care aparținea Ferdinand, ceremonia s-a desfășurat până la urmă la Sigmaringen, la 29 decembrie 1892, întâi după ritul catolic, apoi după cel anglican. Perechea princiară a sosit la București la 4 februarie 1893 și în aceeași zi, în mod simbolic, în 32 de biserici din capitală s-au oficiat căsătoriile a câte unei perechi din fiecare județ. Regele Carol I considera această căsătorie ca pe o încununare a muncii sale "pentru propășirea neamului românesc". Municipalitatea Bucureștilui a oferit în dar Mariei o splendidă cupă de argint pe care era inscripționată urarea: "Bine ai venit mireasă de Dumnezeu aleasă spre a patriei cinstire. Ianuarie 1893".

Iată ce spune însăși Maria despre aceste momente ale întâlnirii sale cu țara căreia avea să-i fie regină. Citatul este luat din testamentul lăsat tării pe care a condus-o: "Abia împlinise 17 ani, când am venit la tine; eram Tânără și neștiutoare, însă foarte mândră de țara mea de baștină și am îmbrățișat o nouă naționalitate, m-am străduit să devin o bună Româncă."

La scurt timp după venirea în țară, calitățile sale o transformă într-o figură publică binecunoscută și iubită. A fost supranumită "Mama Regină", "Mama răniților", "Regina soldat", datorita activității sale din timpul primului război mondial, când a organizat și sprijinit spitalele de pe front. A avut o contribuție covârșitoare la dezvoltarea vieții culturale și spirituale din acea perioadă.

Prin eforturile sale, legăturile României cu Anglia au căpătat noi dimensiuni, marcând importanța sporită a Tânărului

stat român care începuse să aibă un rol însemnat în politica europeană. Rolul său a crescut pe măsură ce se întrezarea posibilitatea realizării unității naționale prin schimbarea politicii externe românești.

Maria a devenit regină a României în 10 octombrie 1914 și de atunci până la moartea Regelui Ferdinand, în vara lui 1927, i-a fost acestuia o colaboratoare fidelă, participând la mariile decizii, hotărâtoare pentru poporul roman. I-a dăruit lui Ferdinand șase copii: Carul (viitorul rege al României), Elisabeta (viitoarea regină a Greciei), Mărioara (viitoarea regină a Iugoslaviei), Nicolae (viitor regent al României), Ileana și Mircea.

Împrejurările politice ale primului război mondial au arătat calitățile sale în domeniul diplomației, ea urmărind constant interesele vitale ale României în complicata țesătură a relațiilor internaționale. De altfel, încă înainte de urcarea pe tron, în august 1914, s-a opus participării României la război alături de Puterile Centrale, susținând alianța cu Antanta în vederea unirii provinciilor românești aflate sub ocupația austro-ungară.

Înzestrată cu calități multiple, cu o îndrăzneală și o energie ieșite din comun, o dată cu intrarea României în razboi, Regina Maria s-a integrat în corpul surorilor de caritate. Gata de ajutor oricând, cu riscul propriei sănătăți și chiar vieții, vizita răniții de pe front, așa cum o făcuse încă în razboiul din 1913, prin lagările bântuite de holeră. Prezența ei era apreciată și dorită pretutindeni, mărea curajul și dădea tuturor siguranța izbândeii finale.

Ea însăși, de altfel, nu și-a pierdut nici o clipă increderea în victoria Antantei și de aceea și-a urmat cu încăpățânare misiunea de a-i convinge pe conducătorii politici englezi de justețea cauzei românești. Scrisorile trimise în anii războiului arătau guvernului britanic necesitatea aşezării

României în hotarele ei firești. A susținut cu o energie și o voință ieșite din comun ideea rezistenței armatei române pe petecul de țară care rămăsese liber și a sprijinit cu toată tenacitatea eforturile supraomenești cu care poporul român și-a vazut implit visul de secole – Unirea cea Mare. Suportând cu stoicism suferințele războiului, reușise să strângă un uriaș capital de simpatie, confundându-se cu un simbol al resurrecției naționale.

Toate acestea i-au permis ca, imediat după încheierea ostilităților, să poată desfășura o bogată activitate diplomatică de sprijinire a României. În timpul Conferinței de pace a călătorit la Paris, unde a fost vizitată de președintele Franței, Clemenceau. La Hotelul Crillon, în Place de la Concorde, acolo unde se instalase cu fetele sale, Regina Maria a primit omagiile președintelui Franței, un fost ofițer de armată cu maniere impeccabile și cu o înclinație spre femeile frumoase, pe care l-a impresionat cu splendoarea sa,

*** * IN MEMORIAM * IN MEMORIAM * IN MEMORIAM * ***

continuare

dar și cu inteligență ieșită din comun. Atunci regina a avut o ocazie în plus să pledeze pentru cauza românilor, reamintindu-le aliaților occidentali enormul sacrificiu al armatei române.

Atunci când negociatorul șef al României, Primul Ministrul Brătianu, a început să piardă teren, regina nu a pregetat să pornească din nou într-o vizită neoficială la Paris și Londra, înclinând decisiv balanța spre înfăptuirea României Mari. Serviciile aduse țării de Regina Maria au fost decisive dacă se au în vedere vizitele oficiale făcute suveranului englez ori întrevederile cu conducătorii politici ai statelor Antantei, cu președintele Wilson la Paris, în 11 aprilie 1919, sau articolele apărute în diferite ziară și mari reviste europene.

După încoronarea de la Alba Iulia, în 15 octombrie 1922, alături de regele Ferdinand, ca suveran ai României Reîntregite, Maria a efectuat alte vizite oficiale în Occident, făcând cunoscute istoria și cultura poporului român. Dintre acestea, călătoria în Statele Unite ale Americii, în 1928, a fost considerată un succes răsunător.

În 1927 au survenit atât decesul regelui Ferdinand cât și al lui I.C. Brătianu și de atunci până în 1930 Regina Maria va avea o puternică influență politică, în special asupra Regentei. În 8 iunie 1930, însă are loc proclamarea fiului său Carol al II-lea ca rege, acesta urmărind sistematic îndepărțarea Mariei de la problemele țării. Absența ei de la Curte a favorizat instalarea camaralei și influența acesteia asupra lui Carol al II-lea, ale cărui velleități pentru un regim dictatorial au devenit tot mai evidente și s-au materializat în 1938.

La insistențele lui Alexandru Satmari Regina Maria descoperise în 1924 frumusețile Ballicului, care pe atunci făcea parte din România. Un an mai târziu avea să înceapă construcția domeniului de aici pe care l-a îmbogățit apoi cu construcții și celebrele grădini. Regina era o personalitate fascinantă, cu un stil propriu de viață pe care a încercat să-l imprime și domeniului său de la Balic. A colecționat și a creat lucrări artistice cu care și-a decorat interioarele și exterioarele clădirilor de aici, fiind un promotor al curentului Art Nouveau. Datorită reginei, Balicul a cunoscut în acea perioadă un avânt urbanistic deosebit, aici

cumpărându-și sau construindu-și case vârfuri ale societății românești și un impresionant număr de artiști care veneau să creeze pe aceste locuri. Regina era foarte iubită la Balic, i se spunea Sultana și obișnuia să se plimbe prin stațiune și să împartă bani celor nevoiași.

Ușor-ușor, poate și din cauza izolării pe care i-o impusese Carol al II-lea, Balicul devine refugiu său preferat. De aceea, în 1933, când își întocmeste testamentul, Regina Maria cere ca, după moartea sa, inima să îi fie depusă în micuța capelă pe care o construise pe malul mării – Stella Maria – iar corpul să îi fie îngropat la Curtea de Argeș, alături de ceilalți membri ai familiei regale. Trei ani mai târziu, se îmbolnăvește, iar în februarie 1938 pleacă în Italia la tratament, apoi la un sanatoriu lângă Dresda, iar la 27 iunie se reîntoarce în țară spre a-și găsi odihnă de veci. A încetat din viață la 18 iulie 1938, în castelul Peleșor. Întreaga presă din România ca și cea din străinătate, chiar din țări cu care fuseseră în război, a adus cel mai înalt omagiu marii dispărute. După moarte, i-au fost respectate dorințele testamentare, dar inima sa a trebuit să fie luată de la Balic odată cu cedarea Cadrilaterului către Bulgaria și să fie depusă în firida unei stânci de lângă Castelul Bran, un alt loc drag reginei. Din martie 1971, inima Reginei a fost adusă în patrimoniul Muzeului de Istorie.

Regina Maria a României a fost, așa cum spuneam, o personalitate care a marcat istoria noastră. Deși de origine străină, a înțeles mai bine ca oricine sufletul românului, aspirațiile și năzuințele sale și, ceea ce este mai important și foarte rar astăzi printre conducătorii nației, a lucrat din tot sufletul și cu toată energia pentru interesul țării și pentru binele oamenilor în fruntea căroră Destinul a pus-o.

Chiar și după moarte, prin testamentul său, Regina Maria a dorit să-și însoțească țara și neamul cu cele mai bune gânduri : “ Te binecuvântează, iubită Românie, țara bucuriilor și durerilor mele, frumoasă țară care ai trăit în inima mea și ale cărei cărări le-am cunoscut toate. Frumoasă țară pe care am văzut-o întregită, a cărei soartă mi-a fost îngăduit să o văd împlinită. Fii tu veșnic îmbelșugată, fii tu mare și plină de cinstă, să stai veșnic falnică printre națiuni, să fii cinstită și iubită ” .

Horia Bârsan

AU TRECUT TREI ANI...

În acest iulie se împlinesc 3 ani de la dispariția, neașteptată și prea în grabă, a distinsului domn profesor Andronic Moldovan, colaborator de nădejde și membru al redacției revistei “ Plaiuri Săcelene ”.

Deși adoptat de aceste meleaguri în anii tinereții, Domnul Profesor a fost un îndrăgostit împătmimit de obiceiurile și tradițiile săcelene, în care a întrezărit filonul de aur al autenticității și valorii lor incontestabile, motiv pentru care și-a închinat o bună parte a vieții punerii lor în valoare și transmiterii acestui prețios tezaur către generațiile tinere.

Destinul a vrut ca domnul profesor Andronic Moldovan să iubească și să respecte aceste plaiuri din tot sufletul, mai mult parcă decât numeroși săceleni născuti aici și de aceea, dacă astăzi știm mai multe despre iluștrii noștri înaintași și despre istoria Săcelor, aceasta se datorează în bună măsură și consecvenței cu care Domnia Sa a activat în

domeniul culturii săcelene.

Înzestrat cu o inteligență vie, mereu racordată la pulsul contemporaneității, cu multă pasiune și talent literar, cu o “ încăpătânare ” benefică în a scoate la lumină bogăția spirituală a acestor locuri, Domnul Profesor a fost și un adevărat mentor și exemplu de urmat pentru noi toți cei din redacția revistei “ Plaiuri Săcelene ”. A știut că nimeni altul să unească oamenii, să armonizeze caractere, să mobilizeze talente, să fie mereu în primele rânduri, devenind, pentru ani de zile, adevăratul suflet al revistei.

Acum, la 3 ani de la trecerea sa în eternitate, simțim încă golul pe care l-a lăsat, simțim lipsa optimismului său molipsitor și a încrederii pe care o insuflă tuturor.

Iată de ce, amintirea Domnului Profesor va rămâne mereu vie în sufletele celor care l-am cunoscut.

Horia Bârsan

* * IN MEMORIAM * IN MEMORIAM * IN MEMORIAM * *

PĂRINTELE DANIIL PURCĂROIU ÎN LUMINA AMINTIRILOR

Îmi face o deosebită placere să alătur frumoaselor amintiri, prilejuite de personalitatea și păstorirea părintelui Daniil, pe aceea a părinților mei care de sărbătoarea Sfintei Marii din anul 1930 au luat parte la ceremoniile instalării domniei sale în parohia "Sfintei Adormiri" din Turcheș.

În această zi de mare sărbătoare a creștinătății, toată suflarea turcheșană, dar și mulți dintre prietenii noștri din Comunele Săcelelor s-au pregătit să-l primească pe Tânărul preot și pe soția sa așa cum se cuvenea conform tradițiilor locului.

S-a trimis la gara Dârste o trăsură "gătită" cu flori, flancată de tineri călări, îmbrăcați în costume mocănești, care au însoțit Tânără pereche până la biserică, unde au fost întâmpinate de toată suflarea parohiei, dar și de vecinii noștri din Baciu, Cernatu și Satulung, aflându-se printre ei și mulți dintre prietenii noștri maghiari.

Și aici, la biserică, tinere și tineri, îmbrăcați de sărbătoare, în străie mocănești, i-au cântat părintelui Daniil urarea "La mulți ani!", stăpâniți de gândul unui nou început de viață spirituală, ocrotită de păstorirea Tânărului duhovnic.

Povestea părinții mei că sufletul acestei memorabile inițiative a fost epitropul de atunci Matei Stroescu, un om minunat, care l-a introdus și inițiat pe Tânărul preot în viață, obiceurile și tradițiile comunității, pe care apoi părintele Daniil le-a respectat cu multă grija și atenție, atrăgându-și binemeritata afecțiune și prețuire a enoriașilor și a tuturor celor care l-au cunoscut.

A fost părintele Daniil Purcăroiu un om deosebit. Era frumos, intelligent, prietenos. A fost un om cu har aparte.

Vocea lui caldă, predicile frumos gândite, întotdeauna purtătoare de talcuri pline de înțelepciune, conlucrau la imaginea unui duhovnic și mentor spiritual desăvârșit.

Cele două biserici ortodoxe din Turcheș au fost păstorite de părintele Daniil până în anul 1940, când la biserică nouă a fost numit preotul Virgil Dancu.

Părintele Daniil a fost nu doar un mentor spiritual cu har ales, dar și un foarte bun gospodar, care s-a îngrijit

din chiar primul an al înscăunării sale de starea celor două biserici, declanșând, importante lucrări de consolidare a construcțiilor dar și de restaurare a picturilor, solicitând și beneficiind de sprijinul generos al unui mare negustor turcheșean de origine, Bucur Bunescu, care practic a suportat onorariul datorat maestrului J. Keber autorul picturii de la biserică nouă "Sf. Ioan Botezătorul".

În 1939, din inițiativa părintelui Daniil, s-a produs un act de mare civilizație culturală – decopertarea stratului de var aplicat în secolul trecut peste pictura murală exterioară, operație care a beneficiat de sprijinul material acordat cu multă generozitate, și de această dată, de negustorul Bucur Bunescu.

O atenție deosebită a acordat-o părintele Daniil

pe tot parcursul păstoririi sale Casei de citire, activităților culturale – funcționării bibliotecii, apreciată pentru oferta de carte beletristică și reviste, corului, cercului dramatic, ca și inițiativelor promovate aici privind drumețiile, excursiile și chiar petrecerile tradiționale. În ajunul Crăciunului părintele nu pregeța să însoțească corul care colinda enoriașii, fapt ce i-a sporit enorm autoritatea dar și afecțiunea celor care îi descoporeau

tezaurul sensibilității sufletești.

Familia părintelui Daniil a fost întotdeauna un model de armonie și bună înțelegere. Doamna preoteasă Sofia a fost o soție și o mamă exemplară, gospodină recunoscută pentru priceperea sa în treburile casnice, iar casa parohială în care s-a mutat familia Purcăroiu în 1939 strălucea de curățenie și bun gust, o oază de liniște, mereu deschisă și ospitalieră pentru enoriașii veniți cu diferite treburi.

Evocarea anilor de binecuvântată păstorire a părintelui Daniil Purcăroiu va constitui întotdeauna un prilej de frumoase aducerî aminte, deoarece omul și preotul său identificat într-o personalitate care și-a slujit cu dăruire și devoție comunitatea vreme de aproape o jumătate de veac, pagini pline de lumină în cronologia ortodoxiei săcelene.

Maria Bobes

Părintele Purcăroiu în mijlocul credincioșilor din Turcheș

EVOLUȚIA ASISTENȚEI MEDICALE ÎN SĂCELE

Îmi aduc aminte care era asistența medicală din Săcele, din trecutul îndepărtat, de la vîrsta de 3-4 ani. Din 1924 a luat ființă circa I cu sediul în comuna Turches, medic fiind dr. Cojocaru Aurel, iar din 1929 dispensarul II, cu dr. Crăciunel Iosif, cu sediul în comuna Satulung, în casele lui Papp Endre. Dr. Cojocaru, tăcut și foarte priceput, răspundea la toate solicitările, nu numai la cei din circa pe care o conducea ci tuturor celor care îl solicita.

Eram la grădiniță din Cernatu, condusă de doamna Boieru, cam pe la sfârșitul anului școlar 1930-1931, cînd s-a dat o serbare de sfârșit de an. Doctorul Cojocaru mi-a făcut un halat alb, a adus o măsuță pe care a pus o fetiță de grădiniță spre a o consulta, spunând poezia : " Când te simți că nu-ți e bine, / doctorul îndată vine / și te pipăie de grabă / în tot locul și te-ntreabă / unde simti că ai durere. "

Am fost luat în brațe de doctorul Cojocaru, care m-a sărutat și mi-a spus

- Bravo Titule, doctor să te faci.

Tot în perioada de după 1930, în Săcele funcționau și cabinetele medicale particulare ale doctorilor Zbârcea și Moșoiu. Între anii 1948-49 s-a înființat circa III cu sediul în Satulung, condusă de dr. Iakab, local care era lângă sediul asociației " Izvorul ", având repartizat și cartierul Gârcin. Între anii 1956-57 ia ființă circa IV, condusă de dr. Kelemen Florica, cu sediul pe bulevardul Brașovului de astăzi. Între anii 1957-58, la prima reformă sanitată, a fost înființată, pe hartie, " polyclinica fantomă Săcele " unde este astăzi sediul Poliției, local complet necorespunzător, director fiind subsemnatul. În acel local erau magaziile primăriei și secția apă și canal, tot la primăriei. Am fost la primarul pe vremea aceea Orban, fost sofer la ITBV să-l solicit ajutorul pentru amenajarea polyclinicii, dar mi-a spus clar

- Sediul nu este la mine.

Plecând de la primar, l-am întâlnit pe șeful sindicatului Electroprecizia, Georgescu, care mi-a spus :

- Domnule director, Electroprecizia va face Polyclinica Săcele .

I-am dat o schemă cu cabinetele și s-au apucat de treabă. Între timp, au sosit medicii specialiști pe care i-am detașat la cabinetele din Brașov pe perioada apariției noii polyclinici. A doua clădire pentru Polyclinică a fost repartizată casa doctorului Vig, vis-à-vis de actuala Poliție, pe strada Ady Endre, unde funcționa un mic stationar de pediatrie condus de doamna doctor Botea Alexandra și doctor Borko Andrei. În anul 1958, clădirea polyclinicii a fost frumos amenajată, adăugându-se corpul II și radiologia.

Între timp, din motive politice, subsemnatul a fost chemat la Regiunea de Partid Brașov, de către dr. Oros, care mi-a pus în vedere să părăsească direcția de la Săcele și să treacă la Zărnești.

În anul 1962, la inițiativa doctorului Botea Vladimir și a noului director de la Spitalul Săcele, doctorul Jipa Virgil, s-

au pus bazele secției cu paturi din clădirea lui Papp Endre.

În 1961, subsemnatul am revenit ca medic specialist interne, contrar voinței tov. Nilca, secretar la județeană de partid. De asemenea, tot datorită doctorilor Botea și Jipa, în 1964 staționarul s-a mutat în clădirea Colceag, care pe timpuri era a Ministerului Învățământului ca o casă de odihnă a corpului didactic. Unitatea a trebuit compartimentată conform cerințelor unei activități medicale moderne. În timpul directoratului doctorului Aurel Penciu au fost efectuate noi reparații și amenajări ale interioarelor. Spitalul avea ca secții internele, pediatria și obstetrică-ginecologie.

În anul 1975 am revenit ca director al spitalului și am inițiat extinderea clădirii acestuia, motiv pentru care s-a turnat fundația unei noi clădiri în apropiere. Din cauza mai multor factori nefavorabili nu am putut să-mi finalizez proiectul, printre aceștia fiind și opoziția conducerii de atunci a Consiliului orășenesc.

Pe parcursul timpului, spitalul s-a dezvoltat și a devenit un lăcaș de sănătate apreciat de săceleni pentru profesionalismul medicilor și condițiile oferite.

Din păcate, după 1989, lucrurile nu au mai meres la fel de bine, astfel încât prin 2002 activitatea de aici a fost reorganizată. Am umblat mult prin țară și am vizitat numeroase unități sanitare, dar nicăieri nu am văzut ca o secție de psihiatrie să-și aibă sediul în același loc unde funcționează alte secții, de pediatrie și interne, ca la Spitalul Colceag.

Deoarece Săcelele cunoștea în anii 70 o dezvoltare economică deosebită, ceea ce atrăgea după sine o dezvoltare socială asemănătoare, se impunea construcția unei noi polyclinici. Înființarea noii polyclinici (cea actuală) a fost aprobată în urma vizitei la spital al lui Virgil Trofin, care pe atunci era primsecretar al județului.

Cu noua polyclinică am avut greutăți mari. Ea trebuia să fie construită în cartierul Stefan cel Mare (11 Iunie pe atunci), dar după discuții contradictorii cu autoritățile locale și după ce conducearea de la Electroprecizia (director Ghe. Bucerzan și Emil Rogoz, șeful sindicatului) a fost de acord să suporte cheltuielile, s-a hotărât ca polyclinica să fie construită în cartierul de lângă uzină.

În primăvara lui 1976 s-a făcut inaugurarea noii polyclinici printr-o manifestare la care au participat, pe lângă cadrele medicale, autoritățile locale de aici și din Brașov, constructorii și beneficiarii nouului lăcaș de sănătate, săcelenii. În timp, polyclinica și-a făcut datoria, îndeplinindu-și menirea, aceea de a asigura, prin serviciile oferite, asistență medicală de calitate celor care o solicita.

Se cuvine să aducem un omagiu și mulțumiri tuturor celor care, de-a lungul timpului, au contribuit la dezvoltarea serviciilor medicale săcelene.

Dr. Dumitru (Titu) Proca

ADAM ȘI EVA

Adam,
de ți-a dat Dumnezeu
și de minte un dram,
treci prin viață fluierând,
privind lumea de sus
ca un zmeu teleleu

Eva.
statutul tău.
statut de femeie.
Domnul cel sfânt,
Stăpânul a tot și a toate
l-a conceput
într-o altfel de cheie;
ție ți-a dat icoana,
dibaci și cu sărg zugrăvită,
cu pana muiată în scame de soare
și-n lan de senină cicoare.
Icoanei tale i-a dat Domnul apoi
gingașă rostire
și zisu-ți-a:
nicicând tu, femeie
să nu-ți ieșă din fire,
căci vorba urâtă, sudalma,
pornită din gură cu ură,
deavalma,
îi fură icoanei Lumina, seninul,
lăsându-i, în schimb,
hâdul nămol
și veninul.

Așa rândui dară Domnul:
Adam să rămână un zmeu teleleu,
iar Eva,
cât vrea, femeie să fie,
rămâne icoană
sublimă și vie.

ICOANA

Icoana
ce-am primit-o-n dar
cu chip frumos,
sfios și blind,
de tristă, magică fecioară
mi-a amintit,
a câta oară!?
că meșterul zugrav
de-i исcusit
icoanei i-a dat suflet
și-n suflet i-a sădit
grăunte de iubire
și dor de zbor solar
și-un pâlc de maci,
împreștiat cu romanite
și cuvioase, gingașe-albăstrițe.

Aceasta mi-e icoana, aşadar,
pe care domnul mi-a trimis-o-n dar,
iubindu-mă nespus,
se vede;
povestea, știu,
oricui i-aș spune-o, nu mă crede.

Dimitrie Cazacu

ÎN ATENȚIA CITITORILOR NOȘTRI DIN ȚARĂ ȘI STRĂINĂTATE

Adresăm un călduros apel cititorilor noștri săceleni de a ne sprijini în obținerea unor fotografii-document, necesare redactării și ilustrării articolelor noastre, cu ferma promisiune de a fi înapoiate imediat după copierea lor în ateliere foto specializate.

Intenționăm să creem o asemenea arhivă și în vederea redactării unei monografii, dar și pentru conservarea istorică a imaginii unor personalități și evenimente, reprezentative pentru viața Săcelelor.

În următoarele numere ale revistei intenționăm să vă prezintăm fotografii cu imaginea celor mai frumoase tinere și doamne de odinioară, pentru a reconfsima o tradiție de care săcelenii au fost întotdeauna mândri.

Apelați-ne în acest sens la numerele de telefon:

0268/270692 - inginer Horia Bârsan
0268/310747 - Prof. univ. dr. Dimitrie Cazacu

PAGINI NOI DESPRE ACTIVITATEA POETULUI OCTAVIAN GOGA

Se împlinesc anul acesta 70 de ani de la decesul celui ce a fost "poetul pătimirii noastre" Octavian Goga (1881 – 1938). El trăiește în conștiința noastră literară ca un mare poet, în primul rând. Contemporanii lui au avut însă în persoana lui Goga și revelația unui strălucit gazetar, precum și a unui orator de înalță clasă. Structură eminentă combativă, Octavian Goga reprezintă cazul fericit al îmbinării poeziei cu acțiunea, continuând tradiția scriitorilor pașoptiști, din seva cărora și-a hrănit propriile creațuri ideologice și artistice. Pentru cunoașterea acestor creațuri, pentru înțelegerea adevăratelor dimensiuni ale artistului, ale omului și ale politicianului, este necesară cunoașterea publicistică lui Octavian Goga.. Ea l-a însotit pas cu pas de-a lungul zbuciumatei sale vieți, născându-se concomitent cu opera poetică, urmărindu-l cu fidelitate pe scriitor în anii de "penurie lirică", dar de intensă activitate politică. Omul politic, strâns în chingile unor momente încordate, n-a reușit să se exprime întotdeauna pe sine, pentru că, oricât de mult s-a ambioționat Goga să fie deasupra vremurilor, a rămas de fapt "sub al vremurilor joc". Cu toate acestea, ceea ce politicianul nu a reușit să exprime în fapte, a spus-o nu o dată în scrisul său incandescent.

Goga a făcut o gazetă ofensivă, profundă, ancorată pe ideea unității naționale, pe biciuirea racilelor sociale : " Am făcut gazetă în care am răscolit păcate, am tras de păr necinstea și i-am lovit la mir pe ipocriți; am aruncat suflet și nervi. " Deci, înainte de toate, publicistica e un veritabil document uman, un jurnal de campanie redactat cu înaltă artă Goga nu s-a exprimat numai pe sine, ci a imortalizat și numeroase figuri contemporane, a extras din viața socială tipuri specifice, a creionat moravuri în toată perioada 1910 – 1938.

Pe Ion Slavici nu-l iartă pentru sentimentele sale filohabsburgice. A urât cu înfovare lașitatea și oportunismul politic în articolele publicate în ziarul "Tribuna".

Scriitorul a fost dăruit nu numai cu fantezie poetică, ci și cu un pătrunzător simț al observației sociale. Redactată cu ometicuoasă conștiință artistică, jurnalistica lui Octavian Goga are și o certă valoare literară. Majoritatea comentatorilor îl plasează pe Goga – ziaristul în strălucita descendență a lui Eminescu. Criticul George Călinescu reține în primul rând evocările din studiul "Precursori" ca "vibrând de simpatie, fără mult desen portretistic, dar rotunde", concluzionând : "Jurnalistica din volumul <Mustul care fierbe> are calități literare și rezistă la apăsarea timpului."

Nicolae Iorga îl situează pe Goga alături de B. Șt. Delavrancea în arta retorică; reține că trăsătură dominantă "obsesia cuvântului nobil, a comparației plastice, a frazei lungi și bogate."

În "Fragmente autobiografice" (1933), Goga și-a definit limbajul dominant spiritualitatea sa : "M-am născut cu pumnii strânși, sufletul meu s-a organizat din primul moment pentru protestare, pentru revoltă, cel mai puternic sentiment care m-a călăuzit în viață și din care a deviat formula mea literară."

Cel care a stârnit invidie n-a fost poetul, ci omul

politic, admirat și urât în aceeași măsură. Nicolae Iorga însuși îl judecă pe Goga că : "a părăsit poezia pentru scopuri zadarnice pe care iluzia lui ucigătoare le-a socotit imense și imperioase. " În fapt, pe lângă serviciile reale pe care le-a adus țării, în special în anii neutralității și ai primului război mondial, dovedind largă sa putere de înțelegere, grație politicii, Goga a îmbogățit literatura noastră cu un valoros capitol de jurnalistică. Goga intră în "arena leilor" având un capital de reflecție asupra relației intelectual – viață politică. Convingerea sa că "scriitorul trebuie să se implice politic prin creație și prin faptă, că este un ales care poartă o sabie "se conturează înainte de 1905. El consideră că "scriitorii au fost și rămân avangarda care deschide bătălia, iar scrisul lor e trâmbiță fermecată prin care se propagă aspirațiile unui neam."

Angajarea politică a intelectualului și a creației sale reprezintă un principiu cardinal, în funcție de care Octavian

Goga se judecă pe sine și pe alți contemporani sau înaintași, nemilos cu orice tranzație care încalcă principiul.

În volumul "Însemnările unui trecător" (1911) ironizează sever trădarea de țară : "Toți care fac cu ochiul dușmanului, mici și mari negustori în ascuns, trebuie dovediți și aruncăți la o parte, fără cruceare."

Goga înțelegea lucid că un mare act politic ca Unirea nu se putea înfăptui numai la masa tratativelor, că trebuie cultivat și dirijat avântul maselor populare. Momentul premergător Unirii i se pare întrucâtva similar cu cel al revoluției de la 1848, de unde și necesitatea stârnirii în conștiințe a avântului eroic. În propaganda pentru pregătirea Unirii de la 1918,

Goga accentuează rolul artistului, pe care îl consideră "avangarda care deschide bătălia", iar dezvoltarea culturală a neamului românesc nu poate fi decât "un dar al personalităților din a căror muncă s-a înfiripat"

Goga păsea în perioada interbelică în arena politică nu ca un novice, ci ca unul care se otelise în cele aproape două decenii de luptă pentru Unire. Deși patosul l-a purtat spre politică, scriitorul a privit, nu o dată, cu nostalgie în urma proiectelor literare abandonate, trăind până la durere înfrângerea în sine a eului artistic. În 1932 îi scrie criticului literar de origine brașoveană Ghe. Bogdan Duică despre presiunea exercitată de istorie asupra ființei sale și despre "cenușa planurilor literare pe care o port în mine. " În 1928 se consideră părțea la o generație de sacrificiu, sortită unei "perioade de fatală risipire a facultăților creatoare", notând cu suferință : "Din nenorocire, însă, nemai tot mai rar din spita eternității", iar în 1933, în plină ascensiune politică, mărturisea în fața studenților de la Facultatea de litere : "Așa de rare sunt întâlnirile dintre sufletul meu și mine însuși", conturând lapidar dimensiunile unui drum.

Dacă am sintetiza direcțiile mari în care s-a orientat lupta națională a lui Octavian Goga, acestea sunt două : pentru Unire, până la 1918 și pentru unitatea moral-politică a țării după 1918. A subliniat în repetate rânduri că "o țară înseamnă o conștiință politică militantă" și a cheltuit el însuși o uriașă energie pentru educarea unei asemenea conștiințe.

Atât prin structură cât și prin educație, Octavian

continuare în pag. urm.

continuare

Goga a dobândit un caracter puternic, intransigent, care s-a oglindit în tot ceea ce a întreprins în câmpul culturii sau al politiciei. Făcea parte din elita sufletelor tării, asociat fiind de comentatorii săi cu imaginea "piscurilor mari de piatră." Confesiunile stau mărturie a luptei pe care omul politic a dat-o cu sine însuși, obsedat de idealurile sale etice, contrazise de împrejurări: "Am tradiția unei vieți de demnitate și dacă am suferit odinioară în închisoarea de la Seghedin, nu voi intra de bunăvoie prizonier politic și moral la București." În editorialele de început de an ale revistei "Tara Mea", intitulată "Continuăm!", în 1928, privindu-se retrospectiv, Goga mărturisea statornicia sa pe multiple fronturi pe care le-a bătut, lăsând în urmă o lumină de fulger: "Hrănim și azi patima veche și ne încinăm la aceleași altare." Goga a cântat febril adevărul și l-a rostit de multe ori, chiar în anii întunecăți ai biografiei sale.

Zbuciumat și chinuit de pustiul pe care izolarea în sine l-a adus, poetul încearcă să revină la "coardele vechi", dar e în zadar, fiindcă sufletul lui e "ca o casă goală, în ungherele căreia străjuiește înfiorătoarea inscripție" Stăpânul a plecat de acasă! Această golire sufletească a poetului sună obosit și în poezia sa, însemnând pentru el o îngrozoitoare tragedie care-i deșteaptă setea de a muri. În tonul agitațiilor politice, Goga socotește intrarea sa în politică "o mare aventură" și mărturisește obosit: "ceea ce este mai presus de toate e faptul că mă regăsesc, mă recapăt, căci între mine și cei din partid nu e decât un zid vertical."

În ultima sa poezie, sugestiv intitulată "Cântă moartea", ca o prevestire funebră, retrăindu-și într-o

fulgerătoare clipă întreaga viață petrecută, rostește simbolic: "Nu cîte-au fost îmi vin în minte / Ci cîte-ar fi putut să fie..."

În "Universul Literar" din 21 mai 1938, cu prilejul morții poetului, o cunoștință a sa comenta poezia astfel: "Ecou de disperare făcută din păreri de rău și remușcări la adresa soartei și a sa proprie. Păreri de rău și remușcări de a fi tăcut când trebuia vorbit, de a fi cugetat când trebuia acțiune sau de a fi vorbit când trebuia să tacă și de a fi acționat când trebuia să cugetă."

În testamentul său, Goga își rememora propria activitate, dându-și seama de limitele ei ca și ale epocii în care a trăit: "Îmi pare rău că nu am putut sluji Tara aşa cum aş fi vrut și cred că aş fi putut – cu credință și cu hotărâre. Am trăit în vremea proștilor – a stăpânit mediocritatea, sub un rege tranzacționist în chestiuni de morală, timid și fără orizont în probleme de stat. Ce va fi de Tara în vîltoarea care vine, nu știu, dar cred în puterile sufletești ale neamului."

Omul Goga a adormit în mormântul de la Ciucea, politicianul se destramă în uitare, rămânând cu noi și cu generațiile viitoare poetul ce-a înstrunat în vremuri grele "cântarea pătimirii noastre."

A rămas vie, emoționantă, actuală și perenă poezia socială și patriotică a lui Goga tocmai pentru că agravat în culori de tricolor, cu o dăruire și un talent excepțional, chipul trecător al vremii sale.

Prof. Florica Lupu

Cartea de poezie

<<IDENTITATE>> de George Echim

O apariție surpriză, care a stârnit un ecou deosebit din partea publicului cititor prezent într-un număr record la Librăria „Şt. O. Iosif” din Brașov, joi 15 mai a.c. Este vorba de lansarea volumului de versuri intitulat convingător „IDENTITATE”.

Autorul este dl. GEORGE ECHIM, reputat judecător și avocat, un intelectual autentic investit cu frumoasele calități ale omului care-și păstrează cu respect și venerație noblețea rădăcinilor sale tărănești pe care nu se dă în lături să și le afirme cu talent și dăruire printre noi.

Originar din localitatea Monor, județul Bistrița-Năsăud, dl. avocat Echim s-a stabilit la Brașov, venind și domnia sa pe același drum de lumină al familiei Mureșenilor, care a adus atâtă notorietate culturală și națională orașului de la poalele Tâmpelui întru slujirea cauzei românești. După ani și ani, juristul a adus cu el zestrea atât de bogată a cântecului și portului popular, „valută”

de mare preț în zilele noastre. Poezia domnului George Echim este un veritabil imn încinat originii noastre, religiei și familiei noastre, prietenilor, iubirilor și năzuințelor noastre.

La primul contact cu versurile maturului poet rămâi o vreme ușor derutat ba chiar „înspăimântat” de bogăția tematică și de profunzimea gândirii imaginatice.

Sunt suficiente trimiteri și comentarii la unele situații grave și aparent de nerezolvat. Într-un anume sens, te întâmpină un adevărat hătiș, în care cititorul se descurcă anevoie, mai ales dacă prezintă fisuri în cultura sa generală. Reluând lectura volumului de debut, își dai însă seama că omul legii, care de fapt cocheteașă de mai mult timp cu farmecele zeiței Euterpe, nu face altceva decât, parafrazându-l pe Lucian Blaga, să strângă, cu migală, pietre și pietricele pentru „templul său” pe care-l boteză simplu: IDENTITATE.

continuare

Apelul la creația totală a lui Brâncuși este edificator în acest sens: „Masă, / ...Scaune, / ...Poartă, / ...Coloană, / ...Evident sunt... / nu doar o banală / ...producție.../Infiniț, / sărut, / Alee, / Tăcere, / Sunt mai mult / Decât a gândit / Demiurgul smerit / Divină creație! / Adorație! / Incantație! / Fapt de identitate / Fără de moarte...”/(„Identitate” – Unitate în diversitate, pag. 118)

Rezultă că erotica incandescentă, meditația filozofică și cea religioasă, idealul civic și cel politic, universul familial (ca la Arghezi), istoria, prietenii, vocația pentru susținerea adevărului etc., sunt tot atâtea motive care alcătuiesc un buchet multicolor, prinț în eșarfă tricoloră și pledând în fața cititorului pentru valorile perene care susțin umanitatea pe calea cea dreaptă a cinstei, a onoarei asumate și a verticalității individului. Dar autorul este suficient de lucid atunci când își dă seama că în societate strâmbătatea e mult mai trușă și mult mai puternică decât imaculatul faptelor bune și generoase, decât aşa-zisa „justiție imanentă” pe care chiar domnia sa e nevoie să-o slujească cotidian, asemenea unuia dintre puținii „preoți” înveșmântați în robă, pe care eu personal

i-am întâlnit.

Statistic vorbind, George Echim are o frază ușor aplecată spre discursul moralizator și sentința dezbrăcată de orice urmă de convenționalism. Nota personală evidentă „dinamitează” salvator anumite neajunsuri datorate meandrelor profesiilor importante practicate o viață de către autor.

În definirea crezului său poetic, aș porni de la piesa „Realitate, pesimism și revoltă” (pag. 146), unde, urmând cu sfîrșenie rugă maternă: „Dragul mamei, ai grija să nu faci vreo strâmbătate”, poetul are tăria de caracter să închidă brusc ușa în nasul lichelelor și secăturilor, „baronilor” fără delegii. „... Am simțit și simt și-acum otrava / Strâmbături ce nu mai conținesc / Mi-aduc aminte de ce-mi spunea și mama, / Să mă feresc de tot ce-i diavolesc...” (RPR)

Testamentul acesta e adevărată podoabă a cuvântului intrupat artistic. Avem certitudinea că poetul va recidiva până la cotele atinse de o voce distinctă în peisajul nostru literar.

Îndemnul la lectură e unul imperativ.

Liviu Nicolae Dărjan

TALENTE SĂCELENE

Timidă, dar sigură că nu greșește cu nimic, a îndrăznit și a reușit, a debutat și a impresionat.

Este la a doua carte, se numește Maria Onaca și este poetă.

A debutat în 2006 cu “Ciudata normalitate”, o cărticică, un fel de exercițiu și tatonare a opiniei cititorilor.

A doua carte, “E viața... (Dialoguri interioare ritmate)”, apărută în 2008 și prezentată la sala Baiulescu în iulie, ne convinge de calitățile poetice, de gândirea profundă, de seriozitate și bun simț.

Problemele și stilul sunt aceleași. Dacă “Ciudata normalitate” e un fel de “jurnal aproape zilnic” fără intenția ieșirii în public, “E viața...” este un fel de biografie a eului liric.

Poeziile sunt scurte, cu titluri scurte, sugestive, iar conținutul poetic este o definiție ritmată, uneori în metafore uluitoare, alte ori spunere francă, de un farmec aparte, a unor adevăruri de viață cotidiană pentru toate femeile – soții, mame, iubite.

Versifică ușor, versurile spun lucruri simple, dar fundamentale. Convertește angoasa zilei în picături de frumos, în metafore și cuvinte măiestrită împerecheate, cu

care “maculând hârtia, își imaculează sufletul și șochează prin candoare și sinceritate.

E un fel de descărcare prin confesiune, o terapie împotriva isteților de tot felul. E o poezie de suflet pentru suflet.

Dacă în prima carte contemplă viața în pluralitatea ei, cu bune și rele, “E viața...” este un dialog permanent cu sine însăși și apare în plus meditația asupra vieții, o filosofare morometjană de o înțelepciune și un bun simț aparte.

Parafrâzând-o pe poetă, am putea spune și noi : “ciudată normalitate e viața.”

Cartea se citește ușor, e autentică, e tonică, e uluitoare, ne regăsim ușor în mai toate ipostazele, e feminină. Deci, o recomand nu numai ca o lectură placută ci chiar ca o terapie antistres și lipsă de comunicare.

Sunt sigură că Maria Onaca va mai scrie pentru că “scrie de când se știe” și nu oricum ci “la rang de poezie”. Îi dorim că mai multe și mai valoroase cărți

Prof. Lucia Taraș

TEZELE UNICE ALE PARTIDULUI

Unicitatea este un semn al originalității și al creativității. Uneori al genialității. Chiar dacă sunt sintagme prăsuite și tocite, sunt viabile: Adevărul e unic, Eminescu e unic, Nichita Stănescu e unic, reformele Ministerului Educației sunt unice. Mai ales ultimele.

În proiectul actual de lege, în genialitatea sa, Ministerul propune un sistem de evaluare care la primele testări pe piața muncii a dat roade la fel de eficiente ca și indicațiile partidului din vremurile trecute și actuale: tezele unice pentru clasele a VII-a și a VIII-a.

Mass - media a tras mai multe semnale de alarmă, dacă nu îndreptățite, baremi ridică întrebări la care se așteaptă analize serioase și răspunsuri pertinente. Pot tezele unice să devină criteriul fundamental pentru admiterea în liceu? Reprezintă ele nivelul real de pregătire al elevilor? Se poate pune semn de egalitate între elevul de la colegiul național X, cu elevul de la Școala Generală Gârcini ori Zizin? Nota 10 sau media 10 de la Școala Generală nr.1, din Cucuietii din Deal, secția maghiară, unde în clasă sunt 7-8 elevi, între care băiatul primarului și fiica vicealui, are aceeași acoperire ca nota 10 de la colegiul cu 25 de elevi pe clasă, care au dat testare de admitere în clasa a V-a?

Teoretic, da, visează destoinic precum îi stă bine unui inginer constructor, Ministerul. Altfel n-ar susține și n-ar promova astfel de idei reformiste ale sistemului de învățământ.

Dacă teoria manualului unic provoacă repulsie ideatică, tezele unice vor să convingă cu obstinație că fiecare elev are aceleași șanse, că este evaluat obiectiv la nivel național.

Experiențele din 2006 și 2007, semnalează mass - media, contrazic însă idealismul sistemului educațional românesc. În județele Vâlcea, Timiș și Neamț s-a recunoscut oficial, au apărut discrepanțe ce nu pot fi trecute cu vederea. Un inspector general adjunct curajos din Vâlcea, Florin Smeureanu, recunoștea: „*La Bărbătești, la teza de istorie, toate notele au fost peste 8. La Școala Pietrari, la matematică, mai mulți elevi erau în situație de corigență, iar media pe școală, la teza unică, a depășit 8,50.*” Situație interesantă există

și la școala din Băile Govora, unde 14 din 29 de elevi au luat 10 la matematică, iar 11 nota 9. În realitate, conform catalogului, patru dintre acești performeri erau în situație de corigență. Comparativ, la Colegiul Național de Informatică Matei Basarab, din 143 de elevi de clasa a VIII-a, doar 17 au luat 10 și 18 nota 9. (ziarul „Gândul” din 11 ian. 2008)

Părinții spun că notele sunt mari pentru că își meditează copiii, iar profesorii cred că subiectele au fost ușoare, accesibile pentru oricine vrea doar un 5. Si totuși, un alt inspector general adjunct, din Neamț, Grigoruță

Oniciuc, sub semnul sincerității mărturisea „avem 15 școli în care niciun elev nu a promovat nicio teză unică”. („Gândul” din 11 ian. 2008)

La contestații lucrurile s-au aprins și mai tare. Din vreo 12880 de note contestate, la aproximativ 8400 li s-a schimbat ulterior nota. Elevii cu note mai mari de 9,50 au rămas pe loc, sau au scăzut, pentru că nu se acordă în plus 30 sau 40

de sutimi la această tranșă. („Gândul” din 18 ian. 2008). Ori pentru colegiile de prestigiu, unde uneori competiția acerbă la intrare coboară până la nivelul sutimilor, la trei materii un posibil punct pierdut este un dezastru. Dar să indus iarăși ideea unei erori umane, a profesorului corector de data aceasta.

S-ar putea crede la prima vedere că sunt accidente sau pierderi planificate ale sistemului. Dar numai cel de sus (adică inspectorul general) știe exact situația din județul său, cunoaște fiecare școală și performanțele ei. O transparentă ridicată ar putea să ducă la alte statistici.

Aceste puncte slabe și alte deficiențe au fost înaintate Ministerului Educației într-un raport hotărât, întocmit de I.S.J Brașov, după cum preciza d-na inspector general adjunct Vasilica Diaconu. („Gândul” din 18 ian. 2008).

Statisticile sugerează multe lucruri interesante. Să ne amintim prin paralelism de bacalaureat. Procente de peste 95 % la nivel de județ în Moldova, de ani buni încoace, nu dovedesc decât ce bine sunt pregătiți elevii și ce profesori competenți există în sistem. Pentru că la urma urmei, pentru cineva acolo sus, contează doar

continuare in pag. urm.

OPINII * OPINII * OPINII

continuare

statistica. Statistic atâția români au mașini, coșul zilnic costă atâtă, noi ca profesori diriginți de atâția ani completăm la finele școlii aceeași fițuică de o importanță incomensurabilă pentru țară: câți băieți, câte fete, câți au medii între 5 - 6, între 9 - 10, câți sub 7 la purtare, câți au plecat în Italia...

Statistic se demonstrează astfel dictonul latin „manifestum not eget probatione”. Pentru că este evident pentru oricine vrea să înțeleagă, ceea ce era de demonstrat se explică de la sine, iar ceea ce este evident nu mai trebuie dovedit.

Ministerul, intelligent ca întotdeauna, vrea să dovedească infailibilitatea tezelor unice, a reformelor politice în general, și a descoperit veșnica eroare umană, căci, nu-i aşa, „errare humanum est”. De vină pentru izolatele cazuri trebuie să fie toleranța profesorilor supraveghetori. Care vor fi muștrului și penalizați conform regulamentelor în vigoare. La sugestiile binevoitoare, deci nedovedite, ale unor directori, oameni de bine, ca să iasă școala bine în statistici, pe ici pe acolo se mai dictează sau copiază. Și profesorul corector este vizat. De la un timp înceoace singurul țap ispășitor este profesorul, adică tot clasa muncitoare. Indiscutabil există greșeli umane, ca orice pădure cu uscăturile ei și ele trebuie eficient eradicate de factorii dirigitori ai învățământului. Dar oare sistemul care permite astfel de portițe, de interpretări personalizate, nu poate fi amendat? Dacă ne uităm în oglada (im)potenților zilei, la Palatele Victoria și Cotroceni, fiecare tabără interpretează legea în fel propriu și nimeni nu pare a greși. Nu-i de vină sistemul legislativ atunci?

De altfel, într-o declarație, d-l Ministrul, inginer constructor care are probleme cu număratul stelelor de pe steagul Uniunii Europene, Cristian Adomniței, a recunoscut că metodologia este greșită. „Problemele la tezele cu subiect unic au fost legate de faptul că metodologia aplicată a fost aceea a unui examen național, iar teza e doar o evaluare, nu este un examen național” („Jurnalul Național” din 18 ian. 2008). Bineînțeles specialiștii din minister nu au avut această revelație a priori, ci doar post factum. În urmă cu câțiva ani, la bacalaureat s-a introdus tipul grilă, când supraveghetorii dădeau nota pe loc, cu o folie-model ce se aplica pe teza candidatului întocmai ca la permisul auto. Metodologia a fost aspru criticată în mass - media de la stadiul de intenție, dar a trebuit ca la un liceu de prestigiu (Colegiul Național Radu Negru Făgăraș) să apară eroarea umană, și o sumedenie de elevi foarte buni au fost drastic defavorizați. Iar metodologia a căzut de atunci și nu s-a mai ridicat. Ca și Abramburica, doamna celor trei trandafiri, ce făcea experiențe chimice cu ministerul pe care-l păstorește.

Ne întrebăm cu aceeași nedumerire retorică de tip proletar, oare câte experimente se vor mai face pe elevi, părinți și profesori și câte vor fi fost bune doar de aruncat la coșul istoriei? Câte generații vor mai fi sacrificiate pe altarul reformei dormice de nou cu orice preț?

Ministerul de ce nu dorește o statistică de genul câți părinți vor examen de admitere clasic, pe fiecare liceu? Cum vor profesorii să fie date tezele? E bine ca o teză de clasa a VI-a să fie socotită după celebra ecuație 3M + teza, total împărțit la 4, adică teza are valoarea 25%, astfel că elevul cu trei de 5 în oral și cu 3 în teză, sau doi de 5 și un 6 plus 2 în teză trece clasa? Ce valoare și importanță mai are atunci teza? Și apoi într-un salt uluitor devine teză unică, cu pondere la medie admitere în licee? Calitatea învățământului are în realitate trend ascendent sau cineva împins în față de directivele tezelor unice ale oricărui partid trebuie să coboare la prima?

Nu contează reacțiile din teritoriu, ale profesorilor. Rezultatul unei astfel de sondaj statistic s-ar putea să doară. De aceea contează în fiecare legislatură doar implementarea cu succes a reformelor politice de doi bani. Și tot de aceea propunem extinderea lor. Nu s-ar putea renunța la examenul de bacalaureat ca să introducem tezelor unice și la nivel de liceu? Pentru că oricum, admiterea la facultăți a fost abrogată, ori, după modelul primarului de sector V, care este, oricare face o facultate, două sau trei. Uneori și simultan. Apoi după o altă nouă modă, fiecare politician, minte luminată, se transformă în profesor universitar la diferite universități s.r.l., că nici măcar doctoratul nu-l mai poate opri. Orice se poate cumpăra. Voturile din Gîrcini, un cazier curat sau o diplomă. De bună purtare.

Oare nu am accesat de la forurile europene odată cu multimea de parale, aceleași forme fără fond, „stafii fără trup”, remarcate la nivele asemănătoare de Titu Maiorescu încă din secolul al XIX-lea?

Important este însă că toată lumea e mulțumită. Elevii corigenți că rămân cu 9 și 10 în teză (scripta manent) și nu numai că vor promova, dar vor accede pe locuri bunicile la licee în dauna altor elevi care au luat un 6 curat, părinții pentru că meditațiile au dat roade, meditatorii pentru că țelul a fost atins, profesorii de la clasă pentru că sunt cuantificate după rezultate, directorul de școală pentru că nu e criticat la ședințe pentru rezultate slabe. Universitatea din Caracal ori cea a domnului senator din Târgu Jiu pentru că are clienți de calitate, ministerul pentru că sistemul funcționează bine. Chiar dacă mai sunt rotițe ruginite ce vor fi unse din mers. Iar partidul... pentru că directivele tezelor unice dovedesc calitatea vieții spre noi culmi de progres și civilizație. Cu noi și noi succese.

Trăim bine.

Prof. Nicolae Munteanu

UN COMERȚ PENTRU VIITOR: COMERȚUL ELECTRONIC

La Grupul Școlar Industrial „Victor Jinga” Săcele, proiectele europene de mobilități pentru elevi au devenit o tradiție. De câțiva ani în fiecare primăvară unul sau două grupuri de elevi, pleacă în țări ale Uniunii Europene să își perfeționeze cunoștințele și abilitățile practice în domenii de specialitate studiate în școală.

Anul acesta în perioada 10 martie - 6 aprilie, două grupuri a căte 8 elevi, însuși de un profesor, au efectuat practica de specialitate în orașul Porrino din Spania respectiv în orașul Arcos de Valdevez din Portugalia. Plasamentul elevilor s-a realizat prin intermediul proiectului european de mobilități Leonardo da Vinci intitulat „Comerțul electronic pentru viitor”. Proiectul s-a adresat elevilor noștri din clasele a X-a și a XI-a cu profil *Activități financiare și comerciale și Tehnician operator tehnică de calcul*. În urma unei selecții temeinice și obiective 16 elevi au plecat în Spania și Portugalia pentru a se perfecționa într-un domeniu cu mari perspective de dezvoltare în viitor, comerțul electronic.

Gazdele noastre au fost două două școli: I.E.S. Ribeira do Louro din Porrino, Spania și Epralima Escola Profissional do Alto Lima din Arcos de Valdevez, Portugalia. Cele două școli au o vastă experiență în formarea profesională în domeniul comerțului electronic, și nu numai. Având resursele materiale și umane adecvate, au putut asigura o formare profesională de calitate.

Elevii au desfășurat timp de patru săptămâni pregătirea de specialitate în laboratoare specializate. Sub îndrumarea unor profesori pasionați, participanții la proiect au învățat să construiască un magazin virtual prin intermediul căruia să comercializeze diferite produse on-line, au desfășurat activități practice de utilizare a internetului în domeniul comerțului electronic, au deprins modul de utilizare a aplicațiilor de comerț electronic și au elaborat comenzi și documente de plată on-line. Apoi, au întocmit baze de date necesare comerțului electronic și au învățat să le reactualizeze, să filtreze și să organizeze

informațiile. La finalul stagiu de pregătire profesională, magazinul virtual funcționa perfect, se realizau simulări de operații / tranzacții comerciale on-line.

Trebuie să mărturisesc că rezultatele lor ne-au uimit, în patru săptămâni magazinul dobândise un design modern, avea baze de date cu produse, prețuri, clienți, iar elevii realizau cu ușurință operații comerciale on-line. Acest proiect ne-a dovedit încă o dată că având mijloacele materiale necesare, dar și profesori motivați, dedicati meseriei care știu să capaciteze elevii, rezultatele pot fi extraordinare.

O parte a magazinelor virtuale construite pot fi consultate pe Internet la adresele: www.alexdeportives.redtienda.net, www.alexutzatienda.redtienda.net, www.franciscas.redtienda.net, www.georgiana.redtienda.net, www.jeansjulia.redtienda.net, www.joyeriaroberta.redtienda.net, www.maria.redtienda.net, www.vlad.redtienda.net.

În urma acestui stagiu elevii de la Victor Jinga au primit și certificate Europass-Training, recunoscute la nivel european pe piața muncii.

Pentru a se putea integra mai ușor în noul mediu profesional din Spania și Portugalia elevii au beneficiat de pregătire lingvistică desfășurată în cadrul unor școli cu experiență profesională în predarea limbilor străine. Pregătirea lingvistică a fost deosebit de eficientă, fiind dublată de utilizarea limbii spaniole respectiv portugheze, în contexte comunicative concrete, alături de vorbitori nativi. Deprinderea unui vocabular uzual, dar și a terminologiei de specialitate, vor putea facilita pe viitor o eventuală inserție pe piața europeană a muncii.

Proiectele de tip Leonardo, nu pun accentul doar pe pregătirea de specialitate, ci și pe cea culturală, care joacă un rol deosebit în formarea adolescentilor ca viitori

continuare

cetăteni europeni. Astfel, în timpul liber am încercat să vizităm cât mai multe obiective din regiunea Galiciei (din Nordul Spaniei) respectiv Nordul Portugaliei.

Grupul din Spania s-a aflat în apropierea orașului Vigo, un important port maritim și pescăresc din Spania aflat la Oceanul Atlantic. Plimbările prin port, pe malul oceanului făceau parte din plimbările noastre aproape zilnice. Aici am avut ocazia de a vizita Muzeul de artă contemporană Marco, Muzeul mării, parcoul muzeu El Castro. Galicia este un loc încărcat de istorie și cultură, adăpostind Orașul Santiago de Compostela, loc de pelerinaj la mormântul Sfântului Apostol, încă din Evul Mediu aici poposeau pelerini din toate colțurile Europei. Astăzi orașul a devenit și un important centru universitar.

Grupul din Portugalia a vizitat Fatima, oraș celebru

pentru catedrala și viziunile religioase, dar și orașul Porto renumit pentru ceramica policromă care îmbracă fațadele caselor, pentru Muzeul de artă Soares dos Reis și podul de oțel de două etaje (Ludovic I) și un pod feroviar (Maria Pia), ambele construite de arhitectul Gustave Eiffel.

Plasamentul în sine a fost unic, probabil va rămâne în amintirile noastre ca momentul în care am învățat cu placere, ne-am apropiat de elevii noștri, ne-am bucurat împreună cu ei de locurile și lucrurile minunate pe care le descoperem în fiecare clipă.

*Prof. Andreea Jebac
Grup Școlar Industrial Victor Jinga*

ALEGERI LOCALE 2008

La 1 iunie 2008, săcelenii s-au prezentat la vot pentru a-și alege noua administrație publică locală. Din totalul alegătorilor prevăzuți în liste electorale săcelene, 26.078 persoane, doar 11.872 de alegători au venit la secțiile de votare pentru a-și exprima opțiunea.

Rezultatele validate de Biroul Electoral Central, au stabilit noua componență, până în 2012, a Consiliului Local săcelean. Situația se prezintă astfel : PNL a obținut 3.171 (6 consilieri), PD-L a obținut 2.486 voturi (5 consilieri), PSD a obținut 1.929 voturi (4 consilieri), UDMR 1865 voturi (3 consilieri), PC 592 voturi (1 consilier). Ceilalți candidați la Consiliul Local, partide sau independenți nu au trecut pragul de 5 % cerut de lege : PNG-CD - 443 voturi, PRM - 272 voturi, candidatul independent Fodor Levente - 202 voturi, Partidul Romilor "Pro-Europa" - 136 voturi, Partidul Verde - 123 voturi, Partidul Ecologist Român - 108 voturi, PNȚCD - 70 voturi, consilierul independent Constantin Ștefan - 61 de voturi, iar Partidul Popular și al Protecției Sociale - 37 voturi.

Duminică, 15 iunie 2008, săcelenii s-au prezentat

din nou la urne pentru a alege, în al doilea tur de scrutin, primarul localității pentru urmăorii patru ani.

Candidatul democrat – liberal la fotoliul de primar, Radu Nistor, a obținut o victorie zdrobitoare, câștigând alegerile cu 8.978 de voturi (67,8 %), față de numai 4.304 voturi (32,2 %) cât a reușit să strângă contracandidatul său, liberalul Vasile Lață. Cei 13.282 de alegători săceleni care s-au prezentat la vot, au ales schimbarea, cu gândul la o nouă administrație locală, care să pună în practică proiecte și mentalități noi în scopul dezvoltării localității.

În comparație cu primul tur, acum s-au prezentat la vot cu aproximativ 2000 de săceleni mai mulți. Tot comparativ, în al doilea tur de scrutin noul primar, Radu Nistor, a obținut cu aproape 5.000 de voturi mai mult față de primul tur, în timp ce Vasile Lață nu a reușit să adune decât 190 de voturi în plus .

Redacția "Plaiuri Săcelene"

TABEL NOMINAL

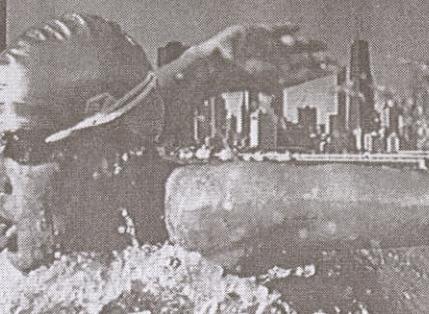
cu membrii cotizanți ai Asociației cultural sportive "Izvorul" – trim. II 2008

1	Cornea Ion	25.0	72	Bogeanu Alexandru	5.0	143	Teacă Mihai	5.0	214	Modest Zamfir	2.5
2	Filipescu Dan	25.0	73	Bratosin Canu Raluca	5.0	144	Teșileanu B. Barbu	5.0	215	Moraru Adrian	2.5
3	Ionas Andrei	25.0	74	Bratosin Maria	5.0	145	Tocitu Viorel	5.0	216	Moroianu Cantor Emilia	2.5
4	Roșculeț Claudiu	25.0	75	Bratosin Sanda	5.0	146	Tomos I. Maria	5.0	217	Munteanu Gigi	2.5
5	Zavarache Constantin	25.0	76	Bucelea Victor	5.0	147	Tuian Radu	5.0	218	Munteanu Mircea	2.5
6	Bobeș Gheorghe	25.0	77	Califară Gavril	5.0	148	Ursuț Gabriel	5.0	219	Necula Stelian	2.5
7	Bobeș Ioan	25.0	78	Chițac Geta	5.0	149	Vlad Adriana	5.0	220	Ognean Luca	2.5
8	Bobeș Ovidiu	25.0	79	Ciulu Mircea Valentin	5.0	150	Voicescu Nicoleta	5.0	221	Oncioiu Maria	2.5
9	Ivan Gheorghe	20.0	80	Coliban Nicolae	5.0	151	Zaharescu Marius	5.0	222	Opriș Gabriel	2.5
10	Lungu Constantin	20.0	81	Comşa Eugen	5.0	152	Zaiț Bogdan	5.0	223	Păsăre Adrian	2.5
11	Stefanescu C-tin (Luta)	20.0	82	Constantin Ligia	5.0	153	Beciu Ioan	5.0	224	Pascu Liviu	2.5
12	Pană Aurel (Belgia)	17.5	83	Crăciunescu Virgil	5.0	154	Gologan Ion	5.0	225	Poenaru Laurențiu	2.5
13	Cărsteau Şerban	15.0	84	Diaconescu Adrian	5.0	155	Arion Mircea	4.0	226	Popescu Mihael	2.5
14	Jinga Victor	15.0	85	Dincă Constantin	5.0	156	Cosma Ion	4.0	227	Pralea Rădu	2.5
15	Moșoiu Alin	15.0	86	Dobrin Ioan	5.0	157	Ghișoiu Dorin	4.0	228	Prosan Nicolae	2.5
16	Tudose Aurel	15.0	87	Drăghici Valentin	5.0	158	Nechifor Constantin	4.0	229	Prundeanu Liliana	2.5
17	Barbu Nicolae	15.0	88	Ene Anca (Tudoran)	5.0	159	Primăvăruș Victor	4.0	230	Serban Valentin	2.5
18	Manea Vasile (S.U.A.)	12.5	89	Ene Gheorghe	5.0	160	Caian Pandrea Aurel	3.0	231	Şerbănuț Flaviu	2.5
19	Median Susana	12.5	90	Filipescu Gheorghe	5.0	161	Cioroianu Aurelia	3.0	232	Simion Adriana	2.5
20	Median Valeriu	12.5	91	Filipescu Octavian	5.0	162	Cliniciu Sorin	3.0	233	Sorban Stefan	2.5
21	Munteanu Vasile	12.5	92	Florescu Gheorghe	5.0	163	Dirjan Stefan	3.0	234	Teodorescu Nicolae	2.5
22	Negoețiu Ion	12.5	93	Fodor Levente	5.0	164	Ghia Roxana	3.0	235	Teșileanu Emil	2.5
23	Teșileanu Costin	12.5	94	Ghinescu Horia	5.0	165	Ghiuță Benone	3.0	236	Tiucă Adriana	2.5
24	Cojocneanu Olimpia	12.5	95	Gîrcăeg Viorel	5.0	166	Gologan Dan	3.0	237	Ulea Angela	2.5
25	Albuleț Victor	10.0	96	Guia Stefan	5.0	167	Kristaly Edit	3.0	238	Ursu Maria	2.5
26	Beșchea Dan	10.0	97	Imre Gabor	5.0	168	Munteanu Dan	3.0	239	Vamoș Aurelia	2.5
27	Beșchea Ioan	10.0	98	Jerău Gheorghe	5.0	169	Munteanu Elena Marcu	3.0	240	Zamfir Bogdan	2.5
28	Bulea Horia	10.0	99	Jinga Romulus	5.0	170	Munteanu Victoria Preda	3.0	241	Zamfir Dan	2.5
29	Cazacu Dumitru	10.0	100	Jipa Virgil	5.0	171	Neacșu Lucian	3.0	242	Zamfir Radu	2.5
30	Costea Melania	10.0	101	Lăcătuș Mariana	5.0	172	Păiș Ioan	3.0	243	Zbarcea Maria	2.5
31	Dobraňaș Mihai	10.0	102	Lukaci Mihai	5.0	173	Petrețu Emil	3.0	244	Poăscă Gheorghe	2.5
32	Dogaru Aurel	10.0	103	Mija Adrian	5.0	174	Spîrchez Viorel	3.0	245	Moșcanu Tarciziu	2.5
33	Eftimie Ioan	10.0	104	Mitreanu Anna	5.0	175	Ştefan Remus	3.0	246	Balan Eugen	2.5
34	Faust Romulus	10.0	105	Mitreanu Gheorghe	5.0	176	Miklos Levente	3.0	247	Proca Dumitru	2.5
35	Jitaru Claudiu Ion	10.0	106	Moraru Florin	5.0	177	Şchiau Veronica	3.0	248	Andrieș Monica Florica	2.0
36	Lala Elena	10.0	107	Moroianu Gheorghe	5.0	178	Alexandru Ion	2.5	249	Avram Vasile	2.0
37	Lață Ioan	10.0	108	Munteanu Nicolae	5.0	179	Bălan Nicolae	2.5	250	Bandi Şeitan Maria	2.0
38	Manculea Gelu	10.0	109	Munteanu Stefan (Sibiu)	5.0	180	Banciu Neculai	2.5	251	Bârsan Teodor	2.0
39	Muscalu Vasile	10.0	110	Munteanu Virgil	5.0	181	Barna Ioan	2.5	252	Bobeș Constantin	2.0
40	Parea Alexandru	10.0	111	Nechifor Septimiu	5.0	182	Bârsan Nicoleta	2.5	253	Bogdan Mariana	2.0
41	Pop Olga	10.0	112	Niculescu Gheorghe	5.0	183	Bobeș Haricleea	2.5	254	Bulat Elena	2.0
42	Popa Virgil	10.0	113	Ognean Dorel	5.0	184	Boca Gabriel	2.5	255	Bulat Florentin	2.0
43	Robu Adrian	10.0	114	Oslobanu Dan	5.0	185	Bratu Nicolae	2.5	256	Carpin Victor	2.0
44	Serban Eugen	10.0	115	Percioig Gelu	5.0	186	Bucurenciu Alexandru	2.5	257	Ciupală Mariana	2.0
45	Taraș Octavian	10.0	116	Peter Sara	5.0	187	Bucurenciu Ana	2.5	258	Codreanu Elena	2.0
46	Taraș Răzvan	10.0	117	Petrea Stefan	5.0	188	Cazan Cornel	2.5	259	Comeș Tiberiu	2.0
47	Ursu Nicolae	10.0	118	Popescu Constantin	5.0	189	Coșerea Vasile	2.5	260	Costea Maria	2.0
48	Voineag Ioan	10.0	119	Popescu Ilie	5.0	190	Cosma Maria Teodosia	2.5	261	Cozma Corneliu	2.0
49	Munteanu Cornel	10.0	120	Rișnoveanu Mihai-Londra	5.0	191	Dinu Popa	2.5	262	Gîdea Aurel	2.0
50	Leu Aurel	10.0	121	Rișnoveanu Paul	5.0	192	Drăgan Petre	2.5	263	Iordache Dumitru	2.0
51	Voinea Maria	10.0	122	Rișnoveanu Stefan	5.0	193	Drăghici Aurel	2.5	264	Jinga Gheorghe	2.0
52	Bârsan Horia	7.5	123	Roșculeț Abigail	5.0	194	Dragomir Dănuț	2.5	265	Lipan Florin	2.0
53	Beleștă Eugen	7.5	124	Roșculeț Mirela	5.0	195	Filip Livia	2.5	266	Manciu Ioan	2.0
54	Matepiuc Daniela	7.5	125	Roșculeț Valeriu	5.0	196	Filip Stefan	2.5	267	Mircioiu Lucian	2.0
55	Năpăruș Camelia	7.5	126	Sărbu Corneliu	5.0	197	Flangea Roxana	2.5	268	Moldovan Valer	2.0
56	Voinea Dumitru	7.5	127	Şchiopu Gabriela	5.0	198	Georgescu Ioan	2.5	269	Moraru Mircea	2.0
57	Vrabie Ioan	7.5	128	Şerbănuț Ioan	5.0	199	Ghia Petre	2.5	270	Munteanu Livia	2.0
58	Butu Mihai	7.0	129	Şerbănuț Adrian	5.0	200	Grozea Gheorghe	2.5	271	Nicolescu Maria	2.0
59	Dirjan Liviu	7.0	130	Şerbănuț Andrei	5.0	201	Iacob Ciprian	2.5	272	Pari Iuliu	2.0
60	Lupu Stefan	6.0	131	Şerbănuț Iulian	5.0	202	Ionescu Ghe. Petre	2.5	273	Pelin Matei Alina	2.0
61	Zangor Lucian	6.0	132	Siserman Eugen	5.0	203	Ionescu Gheorghe Nae	2.5	274	Serban Corneliu	2.0
62	Alexandrescu Emil	5.0	133	Spiru Gheorghe	5.0	204	Ionescu P. Gheorghe	2.5	275	Şerbănescu Adrian	2.0
63	Anton Alexandrina	5.0	134	Stamate Gheorghe	5.0	205	Ioni Stefan	2.5	276	Szász-Sebeș Paul	2.0
64	Avasilichioia Ioan	5.0	135	Stanciu Vasile	5.0	206	Ivan Adrian	2.5	277	Tafian Elena	2.0
65	Bâlan Cătălin	5.0	136	Ştefănescu Dan	5.0	207	Ivan Daniel	2.5	278	Turoti Roxana	2.0
66	Balint Iuliu	5.0	137	Stoian Emilia	5.0	208	Lață Viorel	2.5	279	Zangor Nicolae	2.0
67	Banciu Gheorghe	5.0	138	Stroe Constantin	5.0	209	Lesescu Mihai	2.5	280	Zangor Traian	2.0
68	Barbu Mircea	5.0	139	Stroe Emil	5.0	210	Lupu Nicolae	2.5	281	Draghiciu Nicolae	2.0
69	Benga Dănuț	5.0	140	Taras Emil	5.0	211	Mazăre Traian	2.5	282	Ardeleanu Adina	1.5
70	Bilan Florin	5.0	141	Taraș Ion	5.0	212	Median Dan	2.5	283	Bâlan Cornelius Alexandru	1.5
71	Boberschi Dan	5.0	142	Taraș Mircea	5.0	213	Median Traian	2.5	284	Ciobanu Gabriela	1.5

continuare

285 Comşa Fulga Stelian	1.5
286 Ionescu Aurora	1.5
287 Lencuţa Cristina	1.5
288 Lupu Florica	1.5
289 Mătărea Ovidiu	1.5
290 Perciog Constantin	1.5
291 Vlad I. Adriana	1.5
292 Moldovan Ortensia	1.5
293 Brânzea Maria	1.0
294 Cenuşă Ioan	1.0
295 Clinciu Eugenia	1.0
296 Clinciu Nicolae	1.0
297 Drăgoescu Valer	1.0
298 Orez Ioan	1.0
299 Panaete Ioan	1.0
300 Şeitan Adrian	1.0

2212 Săcele - Braşov, str. Parcului 18
 Tel.: 40-268-27.33.33 fax: 40-268-27.39.48
 Serviciile sale - oferite prin
- SERVICE AUTO MAGAZIN Tel.: 268/ 33.93.65
- PASAJ COMERCIAL Tel.: 268/ 47.59.98

Feel The Power

ELECTROPRECIZIA

SPRE ȘTIINȚĂ

Materialele primite la redacție nu se înapoiază.

Articolele privitoare la Săcele, Tărlungeni, Zizin și Purcăreni au prioritate.

Materialele ce se doresc a fi prezentate în coloanele revistei, precum și alte informații despre revistă și asociația cultural-sportivă "Izvorul", pot fi obținute de la:

Ing. Taraș Octavian - str. G.Moroianu, nr. 361, Săcele

Ing. Roșculeț Claudiu - str. G.Moroianu, nr. 353, Săcele

Coloanele revistei rămân deschise tuturor acelora care, prin articolele lor, înțeleg să contribuie la cunoașterea și progresul acestor meleaguri.

REDACȚIA

COLECTIVUL DE REDACȚIE

ing. Claudiu ROȘCULEȚ, ing. Octavian TARAȘ,
 ec. Milu ALEXANDRESCU, ing. Dan ZAMFIR,
 prof. Nicolae MUNTEANU, ing. Abigail ROȘCULEȚ,
 Adriana VLAD, ing. Horia BÂRSAN